

Антропософски вести

Брой 37
РОЖДЕСТВО
ДЕКЕМВРИ 2012 г.

ИЗДАВА С Е ОТ АНТРОПОСОФСКОТО ОБЩЕСТВО В БЪЛГАРИЯ

Антропософията е път на познание и себеразвитие, който обхваща сферите на философията и науката, изкуството и социалния ред, предлага духовно-научни методи за развитие на истинско осъзнаване на реалността, дава обективно обяснение за човешката и световна еволюция. Основателят – д-р Рудолф Щайнер (1861 – 1925 г.) предоставя на всяка индивидуалност в пълна свобода обективно да изследва и провери фактите, изнесени от него за видимия и невидимия свят.

СЪДЪРЖАНИЕ

2. Запалването на фенерите и Пътят към вътрешната светлина
5. Каспар Хаузер – Детето на Михаил. Неразгаданите тайни около него – задача пред антропософите. 200 години от рождението на Каспар.
7. Окултната роля на Димитрий в съдбата на Русия
9. Тъмните сили и опитът за покушение над Рудолф Щайнер на Мюнхенската гара.
10. Езотеричната връзка на ученика с Рудолф Щайнер. Размисли по темата на годината.
12. На антропософите „опозиционери“ им липсва Гютеанизъм – интервю с Йордан Димитров, член на УС на Антропософското общество в България
15. Топлината на Коледната светлина.
19. Самотата – най-трудното изпитание на духовния ученик
21. Четирите добродетели – справедливост, умереност, храброст и мъдрост – първи стъпки по пътя на познанието
26. Природните духове за Рождество Христово и тринайсетте Свети ноци
27. Покана за Коледния празник в Стара Загора
28. Антропософски групи в България – контакти

РОЖДЕСТВЕНСКИ ПОЗДРАВ ЗА ВСИЧКИ ПРИЯТЕЛИ

*Да благодарим на духовния свят,
Който поддържа живота ни на земята,
Който ни озарява с вечна светлина,
За да не угасне
Пламъкът на аза.*

„Мадона“ – Герхард Райш

Запалването на фенерите

Дейвид Нюбат

В стари времена, когато хората са правели свещи от пчелен восък и са ги запалвали, те са виждали в тях едно забележително тайнство:

„Този восък, който гори тук пред нас, сме го извлекли от пчелния кошер и там той беше твърдо вещество. Когато огънят го разтопи и восъкът се изпари, той се оказва в същото състояние, в което се намира в собствените ни тела. В горящата восъчна свещ хората отново са усещали нещо, което е излитало към небесата по същия начин. Това ги е довеждало до особено настроение на благоговение, което ги е карало да гледат на пчелата като на особено свещено животно, понеже то е изготвяло нещо, което човекът трябва непрекъснато вътрешно да изготвя.“

Рудолф Щайнер
лекция от 26 ноември 1923

След няколко дни навлизаме в месец ноември. В много отношения това е времето на най-дълбоката тъмнина, която постепенно вече е забулила лятната светлина на Йоановото време. Тъй като нощите се увеличават и земята около нас вдишва и се оттегля от външния живот, ноември изглежда като прелюдия на смъртта до идването на новата вътрешна светлина на Коледа.

Като се огледаме наоколо, виждаме как силите на упадък и разрушение завладяват природата, а химията на смъртта видимо надвива силите на живота. Листата, които вече са започнали да изсъхват и след честването на Йоановия ден са започнали да шумолят, държат последната голяма реч, когато дърво след дърво с ярък звучащ цветен пламък извикват спомена за лятната светлина и топлина.

Този процес би бил ужасяващ, ако не се извършваше заради семената, надеждата на природата за бъдещето, които са скрити в загиващия плод и затулени от сбръчканите увяхващи листа, и които са готови да бъдат оплодени от земята.

Разходка с фенери

Денят на св. Мартин, празнуван между Михаиловия ден и Коледа, се пада към средата на ноември във време, когато много чествания и възпоменателни тържества ни вдъхват кураж да работим позитивно със силите на смъртта. От детството си имам спомени за щастливото изживяване на европейската традиция „Разходка с фенери“ в обществения

„Св. Антоний“ в училището „Майкъл Хол“. Ние правехме красиво оцветени фенери от хартия, картон и восък, нещо като „къщички“, в които да предпазим нашите светлини, които вземахме със себе си на разходката в памет на Св. Мартин. В легендата се разказва, че той е бил римски войник, който станал епископ на Тур. От скромност той не искал да стане епископ и скрил в обора много гъски, чието крякане го държало далече от търсещите го хора. Оттук идва традицията за гските на Св. Мартин.

Свети Мартин и просякът

В легендата се разказва как рано в една мразовита сутрин, облечен в ярко червената си войнишка пелерина, яздел по римския път от Лион към Булон. Край градските стени той срещнал един просяк и тъй като не можел да му даде милостиня, извадил меч си, разрязал пелерината си на две и дал едната половина на просяка. През тази нощ той видял насън Христос, загърнат в половината пелерина. „Каквото сторите на последния от моите братя, на мен го сторвате“, отекнало в него и той разбрал, че просякът, с когото споделил пелерината си, всъщност е бил Христос.

Празникът на св. Мартин е времето за първото съзнателно запалване на свещта, за да се чества вътрешното разбуждане през тъмния период на годината, когато слънцето постепенно отслабва и за да се изживее тяхната връзка между човешкия аз и Христовия Аз. Той е израз на вътрешната духовна светлина и показва как приютяваме тази светлина, защитавайки я и пазейки я всред нарастващата зимна тъмнина, като символ на вътрешна сигурност. Това помага с азовото усилие да преодоляваме страха от неизвестното, от тъмнината, която изживяваме, но която не виждаме и не разбираме добре. По това време човек може внимателно да размисли за всичко свързано с даването, не само на пари или друго материално притежание, а също и на време, което изглежда никога да не достига в този свръх утежнен и забързан свят!

В съпричастието, с което св. Мартин отговаря на нуждата на просяка, той не му дава пелерината, а я споделя с него. Може би тук споделянето има съдбоносно значение. В условията на нашето съвремие ние трябва да изучаваме икономика, която има много общо със споделянето на средствата. *Кога трябва да давам на другия? Кога трябва да давам на себе си?* Може да бъде много сложно и трудно това да се реши, тъй като изисква огромна будност на аза. С течение на времето животът има тенденция да става по-сложен, изисквайки все повече усилия за изясняване на мястото, където човек стои по отношение на тези сложности. Ако ние нямаме достатъчно вътрешни резерви, за да подхранваме вътрешната си сигурност (а според мен, външната сигурност все повече намалява), човек може внезапно да бъде изненадан и изтласкан до положение на пълна неспособност, ако не е бил достатъчно буден за собствените си действителни нужди. Също така загубваме способността си да даваме, да се грижим или да вземаме решения и достигаем до ужасното състояние да загубим всякакъв интерес към другите.

Според мен „споделянето на пелерината“ не е буквално разполовяване, което може да се измери във времето или пространството. То е споделяне на възможности, които се отнасят до собствените нужди и нуждите на другите. То внимателно преценява вътрешната сила, с която разполагаме по всяко време. Всичко се свежда до въпросите: „*Познаваме ли се добре?*“, „*Познавам ли силните си страни и ограниченостите си?*“ Разбира се, те се променят с времето, възрастта и обстоятелствата – от сезон на сезон и от минута на минута. Този акт на споделяне не е просто временно загръщане с плащаницата и един успокоителен жест за прегръдка, който би могъл пак да бъде оттеглен. Св. Мартин свободно отрязва част от плащаницата си и я дава безусловно. Няма обвързващи нишки.

Шествие на светлината

Да се върнем към свещта. Тя може да символизира вътрешната сила, която поемате за себе си като резерва, но и благо, което може да бъде споделено. Изхождайки от това разбиране, вие винаги можете да дадете светлината на разбирането на друг. Към края на ноември ние започваме честването на Адвента, още един „Празник на светлината“, който бележи началото на целия Коледен период. Този голям празник приключва със Сретение Господне, което означава края на по-големия Коледен период и началото на пролетта, когато започва оранта. Съществува една традиция, при която се излива разтопен восък в дупка в земята и се запалва подаващ се оттам фитил, като отслужване на литургия за земята чрез този дар от светлина преди събуж-

дането на семената. Разбира се, не всичко върви гладко и наш дълг е да предпазваме светлината си от вятъра, който има лошия навик да я загасява! Сериозно казано, не всички могат да се справят с новото раждане, колкото и на теория да са го очаквали. Действителността може да бъде много болезнена.

Светлината, запалена с фенера на Св. Мартин, преминава през една, две, три, четири светлини на свещи във венца на Адвента, превръща се в многообразен блясък върху коледната елха и на Сретение Господне бива спусната в земята като дар.

Марс и Меркурий

От ноември нататък се готвим за Коледа, времето на ново раждане. Сега можем да очакваме това събитие не защото рекламирането и пазаруването за Коледа вече са започнали (нещо много важно, ако имате семейство в Америка), а понеже в идеалния случай вътрешната подготовка е започнала по Йоаново време, когато са били взети решенията за положителна вътрешна промяна преди началото на лятната ваканция. Едно от големите предизвикателства на нашето време е да се превърне марсовото поведение, конфликта, който просмуква света и много общности, в лекуващо меркуриево поведение.

Планетните символи на Марс и Меркурий ме занимават, откакто дойдох в Кемпхил преди 34 години. Аз ги поставих на коледната елха със запалените свещи да висят заедно с много други месингови символи от всяка страна на „знака къща“ (триъгълник върху квадратна площ, архетип на къща). През по-голямата част от живота ми в Кемпхил съм живял под покрива на една къща в общността, където силите на разделение, лечение и обединяване работят непрекъснато, а и с тях се работи също.

Във всички общности има проблеми, които разделят и обезсилват. Сплотеността е загубена и взимането на решенията става трудно и даже напълно невъзможно. Това се дължи до голяма степен на факта, че хората усещат, че става все по-трудно човек да влиза в диалог, да „общува езиково“. Говоренето и слушането, даването и получаването се нуждаят от пространство. Това пространство аз го виждам като „къща“, а в действителност тази „къща“ (или пространство на диалога) е оградена от големи сили. Всичко, което човек би могъл да свърже с „марсовите сили“ (твърда гледна точка, атака и амбиция) се уравнисява или отблъсква от лекуващите меркуриеви сили (волята да се срещнеш открито, да дадеш възможност, да направиш жертва и да помогнеш на другите да действат). Настроението в „къщата“, където се взимат решения, случват се събития и се извършва напредък, силно зависи от това доколко мощно работят едните или другите сили.

Каспар Хаузер – един лайтмотив

Тази година беше отдадено голямо внимание на Каспар Хаузер, включително публикуването на две нови книги от Тери Бордман и Грег Трикер, както и голяма конференция в колежа Гласхаус.

Каспар Хаузер е един младеж, появил се „от никъде“

рано една сутрин в Нюрнберг. Той стоял заключен от третата до навършването на 16-та си година и не знаел нищо за света. Всъщност, той нарочно е бил инвалидизиран, но се превърнал в загадка, която привлякла най-различни интереси към него дотам, че бил наречен „детето на Европа“. Той е противоположност на марсовите сили и е оставен на благоволенieto на света.

Д-р Карл Кьониг (на снимката по-долу), основател на общността Кемпхил, е живял със съдбата на Каспар Хаузер и го е виждал като лайтмотив на общностите, основани от него, където са могли да се създават терапевтични пространства, посвещавани на нуждите на деца и хора с увреждания.

Общностите на Кемпхил винаги са функционирали, изхождайки от дух на жертвоготовност, отдаване на всички възможности, които човек притежава и особено на време. Това е едно качество на св. Франциск, чиято смърт се пада точно в деня след Михайловия ден. За уравновесяване на цялата тази саможертва е трябвало да се извършва пряка вътрешна работа и съзнателно вътрешно обучение, при което количеството време не е толкова важно колкото качеството на времето – всяка минута може да е вечност с правилната ангажираност. Тогава животът изглежда безкрайно по-сложен още от самото раждане и въпросът не е „Мога ли да се справя и да поема повече?“, а „Как мога да се справям, когато съм вече свръхнатоварен от впечатления и изисквания?“. И тук именно отвореното, лекуващо пространство, вслушващото се пространство става все по-важно, пространството, в което човек позволява на нуждите на някой друг да заблестят – нуждата на едно дете, на партньора ви, на баща ви с Алцхаймер, на вашия враг и на мъртвия. Това е пространството на „Каспар Хаузер“. Ако всеки диалог беше изпълнен с качеството споделяне като символ на жеста на св. Мартин, мисля, че ние бихме изживели „една действително лекуваща“ подготовка, която би допринесла за новото преобразуване на света. Предполагам, че то започва с мен! Днес ще се срещна и ще разговарям с мои братя-човеци. Словесното общуване между хората е по-благородно от светлината и златото. Някои неща, които изживявам точно сега, вдъхновиха тези мисли, включително работата на общността върху пиесата на Ханс ван дер Щок „Зелената змия и прекрасната Лилия“, новата книга на Тери Бордман за Каспар Хаузер и дълбоката любов, която изпитвам напоследък към целия есенен период, особено октомври-ноември.

Превод от английски:
Светла Бисерова

**Триумфиращ в дълбините на душата
Живее Слънчевият дух.
Покълващи сили, раздвижете се,
Събудете чувството, че Той е тук
В живота на дълбоката зима.
Надеждата – импулсът на сърцето
Съзира в свещената коледна светлина
Духовната победа на Слънцето
Знакът на най-висш живот
В най-дълбоката зимна нощ.**

Рудолф Щайнер

Символи за коледното дърво,
дадени от Рудолф Щайнер в лекция,
изнесена на 17 декември 1906 г.
в Берлин.

**Като същинска чаша граал
Вдигам към теб сърцето си,
Което изгуби всичката си кръв
В копнеж по твоята истинска храна,
О, ХРИСТОС!**

**О, напълни я отново
С твоята чиста напитка от рози,
Та този, когото ще нося напред
През земните нощи и дни
Да си ТИ!**

Християн Моргенщерн

Честита 200 годишнина на Каспар Хаузер

Катлин Райт

Роден на Михайловия празник

29 септември 1812 г., починал на 17 декември 1833 г.

Още през 1997 г. нашата общност в Чепъл Хил, Северна Каролина, чествува Михайловия празник, отдавайки почит и на Каспар Хаузер. Джуди Фрей написа пиеса за него и ние я представихме. Аз направих изказване за него. За честването на нашия Михайлов празник вече имаше изготвен план (работа с Мистерийните драми), когато си спомнихме за годишнината на Каспар Хаузер. Тази година има толкова много годишнини, свързани с Антропософията! Въпреки че не можем да чествуваме неговата годишнина като общност, нека си припомним живота му и приноса на Рудолф Щайнер за разбирането му. За външния свят Каспар Хаузер е „Загадката на нашето време“, „Детето на Европа“, но благодарение на прозренията на Рудолф Щайнер за Каспар бяха разкрити много неща. Той наистина е бил дете на принц Карл и принцеса Стефани от Баден и е щял да бъде издигнат до голяма власт, ако не е бил откраднат при раждането му, зазидан съвсем сам в тъмна кула само на хляб и вода и на 16 годишна възраст пуснат на улиците в Нюрнберг на Петдесетница през 1828 г.

В началото с него са се отнасяли сравнително добре и той е бил щастлив и благодарен. Той дори е приел красиво отслужена Конфирмация в малкия параклис на Ордена на рицарите на лебеда – църква св. Гумберус в Ансбах. (Рицарите на лебеда са били основани на Михайловия ден през 1440 г. от Фридрих II от Брандербург. Според Рудолф Щайнер, Рицарите на лебеда са били рицари в традицията на Светия Граал. Рихард Вагнер е написал опера за такъв един рицар – „Лоенгрин“, синът на Парсифал.)

Малко след Конфирмацията, на една друга Петдесетница, един от настояниците му на име Фойербек бил отровен и починал. Скоро след това се появил един мъж, познат като лорд Станхол, заявявайки че иска да осинови Каспар и да го направи лорд.

В действителност, Станхол е бил агент на черно братство. Той убедил другия му настояник, Даумер (когото Щайнер нарича „последният розенкройцер“) да предаде Каспар на неговите грижи. Станхол го настанил да живее с един наставник – садист, който превърнал живота му в същински

ад. Накрая, на 14 декември 1833 г. пред вратата му се появил непознат, който казал на Каспар да отиде с него, защото имал подарък за него и новини за майка му (Каспар копнеел да се срещне с майка си). На няколко мили от дома му, непознатият се обърнал към Каспар и го намушкал, пробождайки белия и черния му дроб. Три дни той лежал в страдания, докато Майер, злият настойник го изтезавал словесно по всякакъв начин. По време на тези изтезания Каспар останал изпълнен с любов и прошка. Накрая, на 17 декември той издъхнал.

От раждането на Натановото дете Исус не се е било раждало толкова чисто и невинно човешко същество като Каспар Хаузер. От Исус Христос насам не е имало зли хора с такова силно намерение да унищожат едно отделно човешко същество като бедния Каспер Хаузер. Още повече, че дори външно той е изглеждал недоразвит, дори аутист.

Каква е била възможната причина, която са имали, за да искат да унищожат един толкова непретенциозен човек? Според Щайнер, ако Каспар Хаузер беше живял, той е щял да допринесе за установяването на тричленния социален организъм в Европа. Много е щял да помогне за развитието на съзнателната душа в Европа... „Чудесни причини, за да искат ариманически настроените братства да унищожат Каспар!“

Освен това, пак според Рудолф Щайнер, ако Каспар Хаузер не беше живял и умрял така, както това е станало, контактът между Земята и духовния свят е щял да бъде напълно прекъснат.

Щайнер е писал също, че „освен Християн Розенкройц, Каспар Хаузер също е изживял най-дълбоко Христовите страдания.“ Когато Христос беше разпънат отново на кръст в етерния свят през 19-ти век, това физически се е

повторило в живота и смъртта на Каспар Хаузер. Дори днес, 200 години след трагичния му живот, братствата на злото продължават да го дискредитират. Просто прочетете изказванията на Уикипедия за него. Там авторите пишат, че той е бил измамник, престъпник, предразположен към цинизъм и патологичен „лъжец“. Нищо не може да бъде по-далеко от истината, както тези твърдения. Уикипедия не казва нищо за красивата поезия, която е писал Каспар, за магичните му способности да общува с животните, за острите му сетивни усещания, за пълното му преклонение и почит към цялата природа, за неговото свято и опрощаващо отношение към мъчителите му. Те имаха също наглостта да твърдят, че той не е бил убит, а сам си е нанесъл фаталния удар с нож! След като прочетох най-малко 12 книги и статии за Каспар Хаузер, мога да свидетелствам, че така нареченото изследване в Уикипедия е изопачено от черните братства, неблагоприятните свидетели за онзи период. Има също големи пропуски в техните съмнителни ДНК изследвания. Едно от тях всъщност разкрива, че Каспар наистина може да е бил от благородническия Дом Баден.

Акварели от
Каспар Хаузер

В книгата си за Каспар Хаузер, Петер Традовски сравнява трагичната съдба на Каспар Хаузер със съдбата на Рудолф Щайнер. Той отбелязва, че и двамата са починали в години, равноотстоящи от 1879 г. – началото на Михайловото време (1833–1879–1925). Той пише: „Когато говорим за саможертвената смърт на тези духове (Рудолф Щайнер и Каспар Хаузер), претърпяна за човечеството, дори ако тя е настъпила поради човешка злонамереност, това означава, че в Християнски смисъл те сигурно не са могли да изпълнят задачата си на физически план, но чрез смъртта тяхната ефикасност е била утвърдена и по този начин издигната до непобедимост. Така тези духове са постигнали за християнското бъдеще на човечеството нещо, което не може да бъде изгубено.“

Следователно, би било неуместно да се говори, че последното събрание (т.е. Коледната конференция от 1923 г., на която е било учредено повторно Антропософското общество) не е било успешно. Наистина, много неща останаха неизпълнени поради смъртта на Рудолф Щайнер. Самият той говори за Космически храм, който може да бъде основан чрез такъв един импулс. Тогава не означава ли, че този импулс работи от Космоса и че от човека зависи да му построи дом и на земята? И какво можем да направим ние, за да върнем този импулс на земята по наша собствена инициатива? Всеки трябва да си зададе този въпрос.

Рудолф Щайнер пише, че „Всеки, който се свърже с Каспар Хаузер, се свързва с мисията на бъдещето“. Може би всеки от нас, който се чувства близък на това Дете на Михаил, може да помисли какво бихме могли да направим за неговата 200 годишнина. Всяка сто годишнина е една „кулминация“, която води до обновяване на волевите сили на първоначалното събитие. На първата му годишнина през 1933 г. противоборстващите сили очевидно бяха

надделели, когато нацистите дойдоха на власт. При все това, Рудолф Щайнер казва, че през същата тази година Христос е навлязъл в етерната обвивка на Земята.

Съдбата на Каспар има нещо общо с Тричлениния социален организъм и взаимоотношенията между хората и Йерархиите. С обновено вдъхновение и енергия, излъчващи се от неговата невъплътена душа през тези втори 100 години, да се запитаме как можем да продължим неговата Мисия?

Превод от английски:
Светла Бисерова

Песен за Каспар Хаузер

Георг Тракъл (1887-1914)

*Той наистина обичаше слънцето,
което пурпурно изкачи хълма,
Пътищата на гората,
пеещата дива птица
И радостта на зеленото.*

*Сериозно бе неговото обитаване
в сянката на дървото
И чисто неговото лице.
Нежен пламък изговори Бог
към сърцето му:
О човеко!*

*Вечерта стъпките му
тихо уловиха града;
Тъмната жалба на устата му:
Аз искам да стана кавалерист.*

*Но го следваше трънак и животно,
Къща и сумрачна градина
на бели хора
И го търсеше неговият убиец.*

*Пролет и лято и хубава е есента
На праведните, тихите му стъпки
Из тъмните стаи на сънуващите.
Нощем оставаше сам
със звездата си;*

*Виждаше, как сняг се силе
в голите клони
И сянката на убиеца
в здрачаващото се преддверие.*

*Сребристо се повали
на неродения главата.*

Окултната тайна свързана с Димитрий

Кой е бил истинският Димитрий и защо е убит 8-годишният царски син на Иван Грозни?
отговорът на този въпрос търси Сергей Прокофиев

(1582 – 1591 г.)

... Направени са три негативни варианта на проникване в Русия на импулса на Разсъдъчната душа или Душата на чувството: католическият, осъществяването на който йезуитите са се стремили да постигнат чрез Лъже-Димитрий; умереният, но без вътрешно преобразуване на тази душа в смисъла на истинския „Дух на Граала“- този вариант е бил представен от двамата първи царе от династията на Романовите; и радикалният, вече разкриващ се в заложбите у Борис Годунов и напълно осъществен от Петър I. И сега възниква въпросът: А какво е трябвало да бъде правилното, т.е. съответстващото на истинския християнски дух, внедряване на импулса на тази душа на Изток в Европа и кой би могъл да стане неговият духовен и исторически призван носител?

На това място ние се докосваме до дълбока окултна тайна, свързана с личността и духовно историческата мисия на по-младия син на Иван Грозни, истинският царски син Димитрий, на 8-годишна възраст злодейски умъртвен на 15 май 1591 г. в Углич от наемни убийци с мълчаливото съгласие на Годунов.

Рудолф Щайнер е посочил важното значение на тази окултно историческа тайна малко преди своята смърт в последния разговор с граф Лудвиг Полцер-Ходиц, който казва: „После ние говорихме за стремежите на римските и западните ложи и Докторът (Р.Щайнер), с голяма сериозност подчерта, че „трябва да бъдат решени три задачи, при това тяхното решение е особено важно за бъдещето – първо въпросът за двамата Йоановци (Йоан Кръстител и Йоан Евангелист), второ, кой е бил Димитрий (убитият 8-годишен син на Иван Грозни), и трето, откъде е дошъл Каспар Хаузер... Откъде са дошли те – Димитрий и Каспар Хаузер, и с какви задачи?“

И така, с тези думи Р.Щайнер е поставил конкретна задача, състояща се в търсене отговора: „Кой е бил Димитрий и в какво е трябвало да стане чрез него?“ С други думи: в какво се е състояла неговата мисия в контекста на цялата руска история? Вече самият факт, че въпросът за Димитрий е поставен от Р.Щайнер на една линия с въпросите за най-възвишените духовни светилници на чове-

чеството - Йоан Кръстител, Йоан Евангелист и възвишената индивидуалност, възплътила се в Каспар Хаузер (1812-1833) напълно свидетелства за това, че в дадения случай е имал предвид истинския Димитрий, убит в Углич през 1591 г. А да се отговори на въпроса „откъде“ в духовно отношение е дошла тази индивидуалност, възплътила се на 29 октомври 1582 г. на земята в последния син на Иван Грозни, и главно „какво е трябвало да стане чрез нея“, е възможно само ако си представим ясно, каква би могла да бъде правилната, съответстваща на Духа на истинското Християнство и на бъдещите задачи на руския народ форма на проникване в Рус на импулсите на Разсъдъчната душа или Душата на чувството. Тази правилна форма не би трябвало да пречи на бъдещото развитие у източно славянските народи на Съзнателната душа и свързаното с нея формиране на свободната индивидуалност, а напротив, всячески да подготви нейното възникване. По-нататък би трябвало да бъде абсолютно свободна от всякакво демонично влияние и свързаните с него насилия и жестокости. И накрая, такава Разсъдъчна душа или Душа на чувството е трябвало да се проявява не в механичното заимстване на най-новите достижения на Запада, а в тяхното органично преработване в съответствие с живеещия в гъбините на източно славянската душа „Дух на Граала“. А това означава, че на Изток в Европа в онова време е трябвало да възникне Разсъдъчна душа или Душа на чувството, действително пронизана от Христовия Импулс.

Картина от М.В. Нестеров

... Да осъществи по правилен начин този преход, т.е. да прояви пред целия народ напълно пронизаната от „Духа на Граала“ Разсъдъчна душа или Душа на чувството е бил

призван царският син Димитрий, последният потомък на от царския род на Рюриковичите. Именно за осъществяването на тази задача, свързана с цялото по-нататъшно водачество на руския народ, тази висша индивидуалност е приела жертвеното решение да се въплъти в края на 16 в. на Изток в Европа. Сега ние сме готови да отговорим на по-нататъшния въпрос: откъде е дошла за въплъщение в руския народ тази индивидуалност, чиято задача е била да пониже с „Духа на Граала“ Разсъдъчната душа или Душата на чувството, която на границата на 16-17 в. с историческа неизбежност е трябвало да започне да се развива на Изток в Европа? Естествено е, че индивидуалността, призвана да изпълни подобна задача, в миналото непременно е била свързана с Мистериите на Граала. И тъй като ѝ е предстояло да разпространи „Духа на Граала“ върху Разсъдъчната душа или Душата на чувството, то следователно, тя самата е трябвало да носи импулса на Граала именно в този принцип на човешкото същество.

... А сега да си представим какво би могло да се случи в руската история, ако индивидуалността, някога принадлежаща към вътрешния кръг на посветените в мистериите на Светата чаша, въплътила се в наследника на руския престол, не би в 8-годишната си възраст по насилствен начин изгонена в Духовния свят, а би приела в свои ръце управлението на страната и по такъв начин би започнала по такъв начин да осъществява онази мисия, в името на която тя е дошла на Земята. И така, ако истинският царски син Димитрий, ставайки цар на „цяла Рус“, би успял действително „да издигне“ живеещия във всеки руски човек „Дух на Граала“ от Сетивната душа в Разсъдъчната душа или Душата на чувството и след достигането на 28-та си година я прояви сред народа като напълно пронизана от Христовия импулс, то цялото духовно и историческо развитие на Източна Европа би получило напълно друга посока, а отношението на импулса към Христос в народа би се издигнало на нова, по-висока степен на съзнателност.

Освен това, в Рус за сравнително кратък срок би могло в значителна степен преодоляно най-пагубното наследство от монголо-татарството – стремящата се към пълен абсолютизъм държава.

... Във всеки случай, трите събития от 17 в., оказали значително неблагоприятно влияние върху цялото следващо развитие на Рус, би могло да бъдат избегнати, а именно: разколът на Руската църква, повлякъл след себе си жестоки преследвания на най-добрата част на руския народ; радикалните реформи на Петър, които в своите протиестествени форми са били израз на изопачено развитие на Разсъдъчната душа или Душата на чувството и отделните позитивни моменти на която биха могли да бъдат постигнати в съвсем други срокове; и накрая отначало юридическото, а после и фактическото въвеждане и разпространение в цялата страна на крепостното право, много силно задържало и забавило духовното развитие на народа.

Но най-главното е, че на целия народ би му било зримо показано спиритуалното действие на „Духа на Граала“ в следващия, по-висш принцип на човешкото същество, в резултат на което би възникнала реална възможност за постепенно разпространяване на силите на Разсъдъчната душа или Душата на чувството в най-широките слоеве на източно-европейското население. Тогава нейният импулс не би бил възприет от най-добрата му част като „действие на Антихриста“ (така старообредците са характеризирали реформите на Петър), а би станал необходима и желязна степен на по-нататъшното духовно развитие, водеща към възникване на „среден слой“ между обикновения народ и аристокрацията, липсата на която е била една от най-съществените социални причини за руската трагедия в 1917 г. С други думи, в Рус впоследствие би могло да възникне духовно и социално устройство, при което „социалистическият експеримент“ на 20 в. би се оказал невъзможен.

Сергей О. Прокофиев,
Превод: **Виктор Лозанов**

Нова книга от поредица „Просветление“

„Смъртта като преобразуване на живота“ (СС 182) е първата книга, която предстои да се издаде през месец януари на новата 2013 г. чрез абонамент. Повече информация за тази инициатива е поместена в сайта на АОБ - <http://aobg.org/index.php?ln=1&id=302>.

Настоящото издание съдържа седем лекции, изнесени в различни градове между 29 ноември 1917 г. и 16 октомври 1918 г., разглеждащи множество въпроси за отношенията между живите и мъртвите. Научаваме как мъртвите въздействат на живите, как могат да станат техни съветници, как историческият, социалният и етичният живот са

зависими от общуването между живите и мъртвите. Също така се разглежда действието на йерархиите в човека, посочват се целите на бъдещото човечество.

От съдържанието: Въздействието на мъртвите и на Христос върху човешката съдба... Въздействията на мъртвите в кръвта и в нервната система. Принцип на обръщането в общуването с мъртвите... Лабораторията трябва да се превърне в олтар. Инстинктите трябва да се одухотворят... Отношения между живите и мъртвите. Заспиване и събуждане. Мъртвите като съветници на живите.

Христо Маринов

Наричат Рудолф Щайнер „най-добре пазената тайна на двадесети век“. Коя е забележителната индивидуалност, криеща се зад тази личност? Кой е човекът, дал на света духовния път на Антропософията? Какво лежи зад идеите, познати днес като Валдорфско образование?

В тази автобиографична книга Щайнер си спомня първите тридесет и пет години от своя живот. Въпреки че рядко говори по въпроси от личен характер, тук ни се предлага рядката възможност да погледнем по-отблизо в неговия вътрешен мир, във взаимоотношенията му с другите и в събитията, които го формират като личност. Това не е обикновен разказ за успехите и провалите в живота, а пътят на една душа, така че ставаме свидетели на развитието на съзнанието на един съвременен духовен учител.

Рудолф Щайнер притежава точен и остър научен ум в съчетание с вродена способност да вижда в духовния свят. Той признава целостта и значението на методите на съвременната наука и така развива една модерна дисциплина, която нарича „Духовна наука“. Оттогава насетне неговите прозрения са докоснали и обогатили много области в живота по начин, който продължава да променя живота на хората.

Тази книга е автопортрет на един човек, чиито идеи изпреварват нашето време, но са крайно необходими в един все по-объркан и материалистически настроен свят.

Аб
Илюстрации
Амелие

РУДОЛФ ШЦАЙНЕР
МОЯТ ЖИЗНЕН ПЪТ

РУДОЛФ
ШЦАЙНЕР

Поредица „Просветление“

МОЯТ
ЖИЗНЕН
ПЪТ
ЕДНА
НЕЗАВЪРШЕНА
АВТОБИОГРАФИЯ

Замисленото убийство на Рудолф Щайнер

Когато говорим за това как действат тъмните сили, трябва да отбележим, че през 2012 г. се навършиха 90 години от опита за покушение срещу д-р Щайнер. За този момент от неговия живот си спомня една друга светла личност – Валтер Йохан Щайн. Откъсът, който подбрахме е от книгата „Копието на съдбата“, глава 21, издателство „Хермес“.

„... Адолф Хитлер сипел огън и жупел по адрес на д-р Щайнер на политическите събрания в началните дни след основаването на нацистката партия и го наричал военен престъпник, пряко отговорен за плана на Шлифен и последвалата загуба на Първата световна война. Рудолф Щайнер бил личен приятел на ген. Хелмут фон Молтке и Хитлер го обвинявал, че е използвал силите на черната магия, за да наруши психическото равновесие на главнокомандващия в критичния период на германското нашествие в Белгия и Франция през 1914 г.

Личните причини на Хитлер да иска да отстрани Щайнер от пътя си били много по-зловещи. Дитрих Екхарт бил разпознал в негово лице водещата личност на широк кръг от посветени в Граала, разкрила сатанинската природа на обществото „Туле“ и наблюдавала всичките

му срещи и инициращи ритуали на астрално ниво. Екхарт бил убеден, че нищо не може да остане скрито от проницателните окултни способности на Щайнер. И тъй като Щайнер открито предупреждавал Германия за тайните цели на нацистката партия, той бил начело в списъка с жертвите, които обществото „Туле“ искало внезапно да унищожи чрез атентаторите си.

Планирано било убийството на Щайнер да се извърши в един вагон на мюнхенската гара: два пълнителя трябвало да бъдат изпразнени в главата му.

Рудолф Щайнер пристигнал навреме на гарата, за да хване обедния влак за Базел. По-късно той признал, че знаел за опита за покушение срещу живота му, който щял да бъде извършен този ден, но не искал да отмени ангажиментите си, защото предупреждението за убийството дължал единствено на окултните си способности. Според неговите нравствени разбириания опитът да се избегнат предстоящите събития посредством окултни средства бил равносилен на черна магия. По тази причина той не взел никакви мерки за личната си безопасност.

Той със сигурност щял да стане жертва на кървава мигновена смърт

през онази пролетна сутрин на 1922 г., ако не било навременното пристигане на Валтер Йоханес Щайн и на неговите съратници. Щайн бил проникнал в средите на обществото „Туле“ и разкрил всички подробности за планираното убийство. Рудолф Щайнер вече имал моралното право да напусне сцената на убийството по възможно най-бързия начин, а приятелите му го заобиколили от всички страни, докато напуснал гарата. Същата вечер той бил прекаран през границата в Швейцария и кракът му никога повече не стъпил в Мюнхен.

През този период д-р Щайнер бил напълно отдаден на завършването на своя Гьотеанум – сградата, която трябвало да представлява като архитектурен паметник и чрез артистичните си форми на вътрешната си конструкция принципите на Гьотевите възгледи за света и за многостранните взаимоотношения между микро и макрокосмоса. Щайнер замислил изграждането ѝ като централна постройка на нещо като свободен университет, където да се преподава окултната наука и където студентите да могат за преминават през нравствена, научна и духовна подготовка за посвещаването си в най-дълбоките тайнства на езотеричното християнство...“

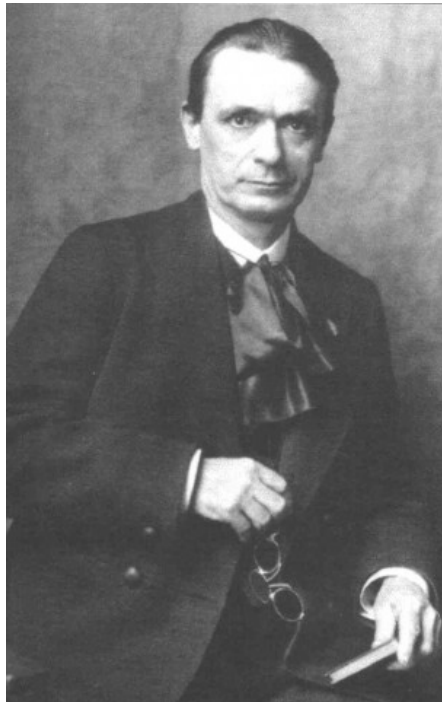
Езотеричната ни връзка с Рудолф Щайнер

Размисли по повод темата на 2012г.
„Идентичността на Антропософското общество“

Всяка година Ръководството на „Свободната висша школа за духовна наука“ към Гьотеанума в Дорнах препоръчва конкретна тема, която да стои в центъра на нашето внимание и всеки от нас е свободен да прецени доколко тя е необходима и полезна за антропософското дело по света. Темите имат за цел да създадат една обща медитативна нагласа за нашите индивидуални занимания, както и за нашите практически инициативи. Самият Рудолф Щайнер е предвидил, пред-видял, Гьотеанума като един естествен център („с добра теософска карма“), където хората ще могат да срещат антропософията във възможно най-чист и нефалшифициран вид, като място, където повече от всякъде другаде ще бъдат полагани непрекъснати грижи за нейното развитие. Годишните теми са израз на тези грижи, а не някакви директиви или наставления.

Припомняйки си 100-годишната история на Антропософското общество, ние виждаме, че тези непрекъснати грижи се сблъскват с една непрекъсната – човешка и надчовешка – враждебност. „Тук, на Земята, съществува Антропософия е заобиколено от такива сили, които са постоянна заплаха за неговото съществуване и най-вече тези сили правят всичко възможно за да умъртвят импулса на Коледното събрание 1923/24 година... В духовната област борбата и стълкновенията не са никакво зло; там те са просто елемент на живота.“

Тъкмо стълкновенията с непоносимата за Рудолф Щайнер упадъчна смесица от ориенталство и християнство, характерна за тогавашното Теософско общество, му позволиха да се разграничи от него и през 1913 г. да основе своето самостоятелно духовно движение. Колкото повече напредва в своето развитие, толкова по-неизбежно антропософът ще бъде въвлечан в най-различни конфликти и „стълкновения“ и ще е принуден да търси тяхното разрешаване.

Една тема като „Идентичността на Антропософското общество“ веднага поражда много размисли и въпроси. Тази тема никога не е спирала да бъде актуална. Скритата тревога тук е, че идентичността може да бъде застрашена и подменена; а скритият апел, отправен към душата е: „Идентичен, истински антропософ ли съм аз?“

Един от многото признаци, по които бихме могли да съдим за „идентичността“ е „личната връзка между ученика и Рудолф Щайнер“. Предполага се, че в хода на годините тя става все по-интимна, докато накрая биографията на Рудолф Щайнер се превърне в неотделима част от личната биография. Възникват и изгарящите въпроси:

1. *Мога ли и аз да бъда участник в Коледното събрание?* („Формално, нашето Коледно събрание приключи, но фактически то не може да бъде завършено, то продължава... И неговата истинска същност ще се прояви едва занаяпред и ще се определя от нашите действия в Антропософското общество“).

2. *Не участвам ли и аз като причинител в мъченичеството на Рудолф Щайнер?*

3. *Имам ли аз воля за съвместна работа с другите антропософи?*

Тук нещата опират до дълбокото лично и общо осъзнаване на факта, че след „пробуждането за другия“, за което толкова често говорим, идва и другата стъпка, другият шанс: „пробуждането за нашата общност, за нашето основано чрез Рудолф Щайнер Антропософско общество“. Защото да търсиш близост с Рудолф Щайнер извън Антропософското общество означава сам да прекъснеш същинската си езотерична връзка с него и с антропософията.

А що се отнася до връзката между Рудолф Щайнер и антропософията – нещо, без което Антропософското общество веднага престава да бъде „идентично“ – нека да си припомним предупредителните му думи към Ита Вегман: „Веднага след като аз напусна физическия план, противниковите сили ще се опитат да откъснат антропософията от мен, в смисъл, че учението ще стане достъпно за широките маси, без те да имат никаква представа за мен и ако това стане, ариманическите сили ще са постигнали своята цел.“

Естеството на „личната връзка с Рудолф Щайнер“ определя и отношението ни към процесите в самото Антропософско общество. Това обяснява и защо например, едно такова изключително събитие като Коледното събрание 1923/24 г., което буквално за една нощ преобърна обществото е било посрещнато по толкова различен начин, и то само няколко седмици след провеждането му в Дорнах. Ето две кратки описания, на които попаднах в книгите на Герхард фон Бекерат „Мъченическият път на Рудолф Щайнер“ („Rudolf Steiners Leidensweg“) и Рудолф Гросе „Коледното събрание като поврат на времето“ („Die Weihnachtstagung als Zeitenwende“)

На 6 февруари 1924 г., в един от антропософските клонове в Щутгарт вечерта протича както обикновено: членовете се събират, разговарят, настаняват се по местата си и дори не

забелязват, че Рудолф Щайнер вече е между тях. Водещият прави няколко съобщения и накрая дава думата на Рудолф Щайнер, за да изнесе своята лекция. Няма и следа от възнение, нито дума за случилото се в Дорнах, докато един млад човек, Ойген Колиско не се стърпява, прекъсва рутинния ход на събирането, изтичва до ораторския пулт и поздравява Рудолф Щайнер от името на всички за „големия дар“ и за новооснованото Антропософско общество.

Съвсем друга е атмосферата по време на педагогическата конференция, също в Щутгарт, когато между 8 и 11 април 1924 г. Рудолф Щайнер говори пред 1 700 души на тема „Методика на обучението и жизнената среда на възпитателя“ (GA-308). „Има една особена причина да си спомняме тези лекции. Сърдечното, приповдигнато, празнично-топлото настроение се усилваше ден след ден, докато на последната лекция то достигна невиджана досега кулминация. И когато в самия край Рудолф Щайнер произнесе заключителната медитация с ясен и силен глас, с една свещена сериозност към задачите на възпитателя, за няколко минути настъпи такава тишина, че щеше да се чуе и игла, ако тя би паднала на земята.“

**На материята себе си да отдадеш,
означава душите да смажеш.**

**В духа себе си да намериш,
означава хората да свържеш.**

**В човека себе си да видиш,
означава световите да градиш.**

После всички станаха прави и в залата се понесоха несекващи викове и ръкопляскания. Няколко пъти Рудолф Щайнер трябваше да се качва на подиума, за да се поклони пред ентусиазираните хора, сърдечно поздравявайки ги с двете си ръце. Общото настроение беше много близко до това на Коледното събрание, когато изживяванията на мнозина от присъстващите им позволиха, следвайки Рудолф Щайнер отчасти да преминат зад прага на духовния свят. Сега за Рудолф Щайнер стана ясно: той беше познат и признат от света.“

Д-р Димитър Димчев

МОЕТО ПЪТУВАНЕ ДО ДОРНАХ И СРЕЩИТЕ МИ В ГЪОТЕАНУМА

Срещите в Гьотеанума – усещане за жива духовна прегръдка

През април 2004 г. за първи път имах щастието да посетя Гьотеанума. Заедно с Величка Йорданова бяхме на Педагогическа световна конференция на валдорфските педагози. След трепетно очакване, в априлска пролетна свежест и зеленина, най-после се изкачвахме по хълма, като минавахме покрай сгради и приказни къщи, обвити в цветя и бръшлян. Бетонното чело се появи, след него през дърветата видяхме и цялата жива сграда, приличаща повече на скулптура. Впечатлението за изкуство, което дарява топлота, любов и духовни сили не ни напусна и през следващите дни. Срещнахме приятели и валдорфски учители от различни страни, слушахме интересни доклади, свързани с човекознанието, силите на фантазията, себеразвитието и самоусъвършенстването. Залата с изрисувания в ярки цветове таван, цветните стъкла, колоните, сцената, стълбищата, формите – всичко беше толкова въздействащо, носещо на душата радост и утеха. А радостта, както знаем е мост към духовния свят. Това преживяване ни зареди с нови сили и оптимизъм, изпълни ни с воля за реализиране на житейските и духовни задачи за дълги години напред. Не знаех, че във фойето на Гьотеанума ще видя на живо един мой отдавна сънуван сън – скулптура на птица с разперени крила. А пред дървената статуя на Представителя на човечеството стояхме в безмълвно съзерцание. Успяхме да постоим и в скромно подредената и изпълнена със съкровена тишина стая на Рудолф Щайнер. Три вечери се наслаждавахме на представления на театралната трупа. Някои от утринните бяха влажни и мъгливи, а Гьотеанумът

**Скъпи приятели,
„Антропософски вест“ стартира нова рубрика. Каним всеки антропософ, който е посетил този съвременен мистериен и духовен център на човечеството да сподели своите преживявания и въздействия.**

изглеждаше тайнствен, мистичен, но все пак близък. В слънчевите часове пък, по яркочелените поляни наоколо, хора с кошници събираха глухарчета и това беше прекрасно. Разгледахме валдорфската детската градина и училище, замъкът на хълма, разходихме се из селището и в гората. Но най-силно и вдъхновяващо беше общуването с хората, които споделят същите идеи и разбирания, в разговорите, песните и всичко, което извършвахме заедно се усещаше живия духовен пулс на планетата. В последната фестивална и прощална вечер, алеята към централния вход на Гьотеанума грееше в нощта, украсена с десетки факли, изработени от издълбани дънери на дървета. Такава украса и тържественост не бяхме очаквали.

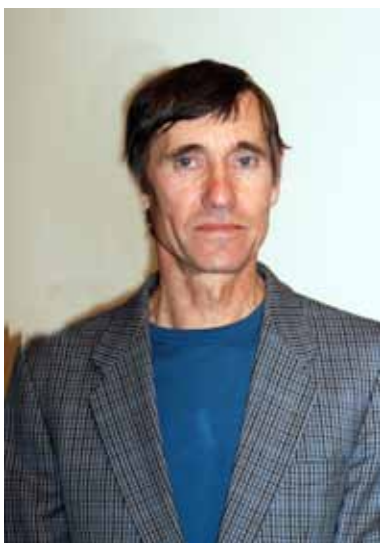

Миналото лято през месец август съдбата отново ми направи подарък и успех да посетя това скъпо за мен място. Сега сградата, хълмът и всичко тук беше притихнало заради ваканционните дни, но отново усетих уюта, мъдрото биене на сърцето на този дом, отправил поглед в бъдещето, духовната му грижа за човешките души и Земята. Разходих се в спокойствие и с благодарност и наистина повярвах, че е голям успех да срещна Антропософията в този мой живот.

Иглика Ангелова

НА АНТРОПОСОФИТЕ „ОПОЗИЦИОНЕРИ“ ИМ ЛИПС ВА ГЪОТЕАНИЗЪМ

Интервю с **Йордан Димитров**

Роден на 17 ноември 1951 г. в Стара Загора. Там възникват първите му езотерични връзки. Запознава се с преводача Димо Даскалов и се определя като негов съратник и продължител на делото му. През 1991 г. регистрира в Стара Загора издателство на негово име в съдружие с д-р Димитър Димчев. През 1993 г. заминава за Англия с цялото си семейство.

В Кемпхил работи 4 години, докато децата му учат във Валдорфското училище. След това заминава в САЩ, Лос Анджелис, а след 4 години се премества в Сан Диего. Завършва курс по „Гютеанизъм“ в Сакраменто, Калифорния.

Връща се в България през 2005г. Водил е курсове по Гютеанизъм. Интересите му са в областта на троичния социален организъм и неговата бъдеща икономическа наука. Работи в издателство „Димо Даскалов“, води антропософска група за начинаещи. Посещавал е много пъти Геотеанума в Дорнах, лично се познава с повечето членове на Форщанда. Чувства се дълбоко свързан със Сергей Прокофиев.

Енергичен, емоционален, много инициативен. Вегетарианец от около 30 години. Има много задълбочени антропософски познания и се чувства силно ангажиран и свързан с АОБ. Член на първи окултен клас.

Г-н Димитров, как се разви Антропософския живот след Рудолф Щайнер и коя е причината за все по-нарастващите трудности?

Трудно е да отговоря всеобхватно. Изкушение ще бъде ако започна с „Добре би било, ако се бяха случили следните неща“ и да ги изредя. Да не забравяме, че случилото се в миналото е било духовна необходимост. Не се случи и очакваното от всички събитие в края на миналия век. Според мен, то е отложено за по-подходящо време, когато ще са инкарнирани достатъчно духовно напреднали за тази битка личности.

Задължително условие за развитието ни като антропософи е трудностите и кризите да нарастват, защото духовната ни стойност не се измерва при удобни и лесни обстоятелства. Колкото по-голямо е препятствието, толкова по-големи сили трябва да развием, за да го преодолеем.

Въпреки трудностите, антропософските практически инициативи по света са около 9 000 – 10 000 и са повече от католическите, въпреки че католиците са стотици милиони. Въпреки несъвършенствата на антропософите, участващи в тях, не съм чул досега за финансови злоупотреби. Ариман постепенно ще превземе всички обществени и бизнес институции с изключение на антропософските именно чрез алчността, и когато нищо няма да работи, хората ще търсят „Спасителя“, когото Йоан нарича „Лъжливия подражател на Христос“ да „оправи“ света. Едва след като бъде победен Антрихриста, антропософията ще започне масово да се прилага.

Какви предизвикателства стоят пред българските антропософи?

Пречи ни същото, което пречи и на развитието на България: нетърпимост, силна симпатия-антипатия, нетолерантност, липса на социални умения

за работа в екип и т.н. Трябва да минем през вътрешни душевни битки, да започнем с удивление да разбираме действителността. Например, да се съобразяваме с „ефекта на неучастието“ в нещо, което ни изкушава да критикуваме активните антропософи. Лесно е отстрани да се казва какви трябва да са учителите и Валфдорфските училища, членовете на Форщанда и т.н. Такива „доброжелатели“ бих посъветвал да намерят идеални според тях съмишленици и да направят по-добри антропософски инициативи и дори Антропософско общество. По-важното е активните антропософи да не се отказват. „Кучетата си лаят, керванът си върви“.

Някои антропософи предлагат какво трябва да се направи, но никой не го прави и пасивно се оттеглят, осъждайки останалите. Правилният път е друг. Имам идея, която се ражда най-напред в мен. Действа „антропософски бумеранг“, защото АЗ трябва да я изпълня. Казвам на хората, че АЗ съм готов да правя еди си какво. Кой иска да се включи? – Никой, защото светът няма нужда от идеята ми, или още е рано, и/или нямам лична карма с хората, които трябва да ми сътрудничат.

Какво мислите за кармата на антропософите?

Трябва да имаме предвид, че в края на нашата пета Следатлантска култура ще можем да разбираме етерния свят и растенията, в шестата епоха – астралното тяло и животните, и едва в седмата – аза и съответно човека. Тези, които искат още сега антропософите да живеят в хармония и любов много бързат. В том 3 на „Кармичните отношения“ Рудолф Щайнер разглежда кармата на Антропософското движение и двете групи в него. Едната поставя Христос в центъра на потребностите на сърцето си, а другата приема християнството чрез космологията с интелекта си. Те са наречени в Библията пастири и царе. Същите думи използва и Рудолф Щайнер в „Медитацията на Основополагащия камък“. В том

3 също се говори, че има души, които стават членове на Антропософското общество, а после се превръщат в противници и ругаят антропософите. Те са преходни души, които не принадлежат към двете групи. Това обяснява защо д-р Щайнер казва, че 1/3 от членовете са всъщност врагове на Антропософското общество, защото внасят навигите си от извън-антропософския живот, а според мен и защото не напредват във вътрешната си духовна работа.

Накрая искам да добавя, че в далечно бъдеще ще има само 3 господстващи миросгледа. Католицизмът, зад който стои Луцифер, Антропософията, зад която стои Христос и материализмът, с Ариман зад него. Тогава ще има „стотици милиони антропософи“, по думите на Щайнер.

Имате ли обяснение защо точно Стара Загора е толкова силен антропософски център?

Вероятно отговорът се крие в името на най-близкото до Стара Загора село – Богомилово. Втората причина е, че тук живя Димо Даскалов и преведе около 70 книги. Имаш щастието да го познавам в продължение на 8 години.

Завършил сте икономика и финанси в Ростов на Дон, където възникват първите ви езотерични връзки. „Случайно“ ли е точно руското начало на вашия път на посвещение?

Последните 5 години от периода на Сетивната душа (23-28 г.) учих икономика в бившата СССР. Изучавах сериозно Маркс, Енгелс и Ленин, но не открих кое движи еволюцията на човека и човечеството. Прочетох Булгаков и източна окултна литература, която се разпространяваше нелегално. Открих, че руснаците пият, защото още не са открили истинската духовност, която да даде смисъл на живота им. Всеки, който е бил в Русия открива, че там се чувства по-свободно. Много по-късно разбрах причината. Светлинният етер географски се намира над Русия. В България той покрива Добруджа до линията между Русе и Варна.

Какво размисли предизвиква темата на годината за идентичността на антропософско-

то общество?

Възможно е идентичността да е свързана и с действия, основани на интуицията. През август 1924 г., Рудолф Щайнер говори в Англия за обратния култ, започващ от интуиция, инспирация и накрая имагинация, и го нарича Сатурнов път, за разлика от стария Лунен път, който започва с мъдростта. Сатурновият път е свързан с архангел Михаил, който е мълчалив и се интересува от нашите дела. Човек предлага плода на духовните си стремежи на Духовните йерархии. Валфдорфските учители правят точно това, тъй като ситуацията с учениците изисква мигновена интуитивна реакция.

Разбира се, че ако всеки търси своя идентичност като активен антропософ ще се промени и общата идентичност на Антропософското общество.

Какви мисли и чувства предизвиква у вас 100-годишнината от написването на „Календара на душата“?

Когато излезе факсимилното издание на оригиналния календар, веднага си го купих. Показвал съм го на антропософите в Стара Загора. Интересно е, че в него Рудолф Щайнер посочва за всеки ден от годината рождените дни на няколко личности.

„Календарът на душата“ е най-четеното антропософско произведение и си представям стиховете му като вълна, която непрекъснато обикаля Земята. Той изпълнява много добре предназначението си.

Какво ви дадоха „английският“ и „американският“ период?

Интересно е, че първата лекция, която чух при първото си посещение в Англия беше на Сергей Прокофиев. Прекарах около 5 години в Англия и 8 в Америка – общо 13 години зад граница. От тях 6 месеца в антропософски дом за хора с увреждания, още 4 години в Кемпхил, почти 2 години в биодинамична ферма и 2 години поддръжка във Валфдорфско училище. Учих и Гьотеанизъм (учи се 1 учебна година) в колежа „Рудолф Щайнер“, Сакраменто.

Посетил съм около стотина уъркшопа и конференции. Имал съм срещи и разговори с почти всички известни лектори, с членовете на Форщанда и пастори на Християнската общност. Един от тях обядваше у нас всеки петък в продължение на 2 години. Според Щайнер, пасторите имат най-свободната професия. Ние, обикновените антропософи често сме под влияние на книгата, която четем в момента, докато пасторите отговарят за духовното развитие на миряните си и знаят отлично цялата Антропософия.

В Англия и Америка усвоих познанието на ръцете. Освен всички строителни умения, бях водопроводчик, електротехник, дърводелец и механик. В Гьотеанума сам направих една стена, прекарах ток и вода. Сложих врата, мивка и фаянсови плочи, но отказах на предложението да бъда един от двамата щатни работника по поддръжката на Гьотеанума, защото децата ми след една година във Валфдорфско училище научиха английски език и трябваше отново да учат чужд език.

Преди 2 години отново работих там безплатно един месец. Когато познавах персонала, разбираш колко трудно организират непрекъснати конференции. Там противоборстващите сили са най-активни, а и варовикът под Гьотеанума изисква съзнателни волеви усилия за противодействие. Срещал съм и някои от антропософите „опозиционери“, както аз ги наричам, които утвърждават себе си чрез критикуване. Обикновено правят и верни констатации, но им липсва хармонизирането, синтеза на противоречивите истини. Липсва им Гьотеанизъм.

В една ваша статия в „Антропософски вест“ казвате, че Гьотеанизмът съответства на Адвента и на Петата културна епоха. Развийте по-

вече тази мисъл, още повече, че идва Коледа, а и ние живеем в Петата епоха.

Най-общо казано, до Мистерията на Голгота става процес на индивидуализиране на човешките азови същества, а след това ни предстои да направим Общност от свободни индивиди, които да сътворят Новия космос. За да стане това, ние трябва да развием

две нови способности – свободна лична употреба на интелигентността и свобода на човешката воля.

При този процес, обикновеното мислене трябва да се одухотвори и после да се превърне в духовно виждане, в имажинативно познание.

Одухотворяването на обикновеното мислене се нарича Гьотеанизъм. Гьотеанистическото мислене е живо етерно мислене, което се слива с природата на нещата. То е в състояние да разбира противоречията, да живее в тях свободно и без вътрешен конфликт. Първата стъпка е удивлението, което се издига над симпатията и антипатията. Гьотеанизмът е разбиращото мислене на Съзнателната душа. Който разбира, обича.

И ако имагинацията съответства на Коледа, то Гьотеанизмът е Адвента, който я предхожда. Съответно и Съзнателната душа, когато е развита напълно се превръща в имажинативна. Всъщност, в Петата културна епоха човекът трябва да развие обективно съждение, защото не сетивата, а съждението лъже.

Животът на Рудолф Щайнер потвърждава казаното. След Виенския университет, той изследва Гьотевите естествено-научни съчинения и после написва „Философия на свободата“. Когато книгата се издава на английски език, д-р Щайнер променя заглавието на „Философия на духовната дейност“ или „активност“.

Друго изказване за Гьотеанизма е когато се говори за чистия път, при който опасностите са най-малки. Той е заложен в двете книги: „Теория на познанието въз основа на Гьотевия мироглед“ и „Философия на свободата“. Другият път е в изучаването на Антропософията. Тогава при наблюдението на света добавяме антропософските истини и картината е пълна. Но тук са възможни грешки в разбирането на света.

Кое е ще е следващото заглавие от каталога на издателството?

Предстои излизането на „Легенда за храма“.

**Светлана Желева,
За „Антропософски вест“**

Нова книга от поредица „Просветление“

Настоящото издание съдържа три лекции от Рудолф Щайнер, посветени на психоанализата. Аналитичната психология или психоанализата, една нова за тогавашното време наука за душата, бързо печели свои привърженици. Напълно естествен е интересът към нея и от страна на антропософите, изправящи се пред конкретните лични душевни проблеми на човека.

Психоанализата се явява като метод тъкмо за решаването на същите. Докъде се простират познавателните граници на психоанализата и какви изкушения и опасности крие? Кой са Бройер, Фройд, Адлер и Юнг и какви школи основават? Нуждата от по-задълбочените методи за познание на човешката душа, предлагани от духовната наука, обхващащи не само събитията от настоящия живот, но и влиянията на предишни земни животи, които водят до душевни заболявания в сегашния.

Същност на неврозата. Бъдещето на психоанализата. Това са малка част от проблемите, които разглежда авторът на тази книга.

От съдържанието: Професия и служба. Съдбовното формиране на живота във връзка с повтарящите се земни животи. Същностно разчленение на човека във връзка с професионалната му карма.... Оскъдните познавателни средства на модерната психоанализа... Нов поглед върху известни психоаналитични случаи.... Кармични връзки между психоаналитик и пациент, между възпитател и възпитаник. Проблемът Нитцше от антропософска гледна точка.

Първата лекция в настоящото издание е от GA 172, изнесена в Дорнах на 13.11.1916 г., а втора и трета лекция са от GA 178, изнесени в Дорнах на 10 и 11.11.1917 г.

Книгата може да се намери в книжарница „Елрид“, София, ул. „Солунска“ 3.

**Христо Маринов
преводач**

ТОПЛИНАТА НА КОЛЕДНАТА СВЕТИНА

Художественото творчество – човешката борба за хармония между Дух и материя

„Красотата ще спаси света!“

Фьодор Достоевски

Да се научиш да откриваш красотата навсякъде и във всичко, което можеш да видиш, да чуеш, да почувстваш, да благоговееш пред красотата на художественото творчество на великото изкуство, което трогва, окриля и възвисява, това е блаженство за човешката душа. Да сътворяваш красота! Кой би могъл да направи прекрасно творение, ако в себе си не носи красотата? Онази вътрешната, нравствена красота, която ни извисява, която ни доближава до Божественото, която ни импулсира за творчество! Тя трябва да струи, да диша, да живее в нашата душа, за да можем, да творим в мисъл, в слово, в музика, в изображения, в прекрасни произведения на изкуството. Защото в изкуството е отразена светлината на Слънцето и на звездите! То е нашият спасителен път, то е мостът, по който трябва да вървим, за да се свържем с Духа, защото то е призвано да бъде онази живителна сила, от която се нуждаем на Земята и може, да ни преведе през брода на времето.

Нашата вечна божествена същност не би могла да бъде разбрана от нас, без да потърсим истинското познание за духовния свят, предоставено ни от Рудолф Щайнер и създадената от него Духовна наука – Антропософия, тъкмо защото в земния, сетивен свят не можем да получим отговорите на въпроси от свръхсетивно естество. Нито съвременното обикновено познание, нито религията са в състояние да разкрият тайните на битието. Мистерията на Голгота и много други събития не могат да бъдат разгадани, без да бъдат разгледани от свръхсетивна страна.

Човекът е изправен пред една пропаст, която съществува между земния природен свят и духовния, който е неговата истинска родина. Религията само се опитва да ни утешава от земните тегоби и да ни компенсира заради нашите страдания с обещания за вечен живот след смъртта, от друга страна и обикновеното предметно съзнание, също не може да ни помогне да стигнем до истинското духовно познание. Тогава, за да преодолеем тази пропаст между двата свята, на помощ ни идва силата на изкуството. Според Рудолф Щайнер: „Истинското изкуство ясно съзнава своите задачи: от една страна то има мисията да импулсира духовно-божествения живот в условията на физическия свят, а от друга страна то иска да извиси физическия земен живот по такъв начин, че в своите форми, в своите цветове, думи и звуци той да се прояви като едно земно откровение на Космоса.“ Не с мисловните съответствия на духовния свят е връзката на изкуството, а с действителния духовен свят, но за да може художникът да твори, той трябва, да получава своите вдъхновения от него.

От съвременното материалистично настроено човечество често се застъпва мнението, че изкуството е нещо незначително. Затова Рудолф Щайнер отбелязва: „Всеки поглед в художественото творчество, което наистина заслужава това име, веднага ни открива и голямата човешка

борба за постигане на съзвучие и хармония между духовно-божествения и земно-физическия свят. И ако при един художник тази борба липсва, едва ли можем да говорим за истинско творчество.“ Въпросът за истинското творчество винаги остава актуален, защото има една тенденция за все по-малко занимания с изкуство в съвременното ни. Дори сред антропософските среди не се разбира достатъчно добре нуждата от вливане на художествения елемент в живота ни, а Рудолф Щайнер винаги е изтъквал, че без силата на изкуството истинското духовно развитие е немислимо.

Докато в древността хората със старото ясновидство са усещали жива връзка с духовния свят и са знаели, че чрез начина на мислене и чувстване художественото е било втъкано в цивилизацията, че тя не би могла да съществува без него, то сега се шири мнението, че изкуството не е необходимо, а е почти лукс в живота ни. Всъщност това чувство, че изкуството е само за някаква определена категория хора, възниква през 19 век след времето, по което е живял Гьоте.

Паметника на Гьоте и Шилер във Ваймар

Когато той е творил, е чувствал силата на единния духовен художествен живот. Рудолф Щайнер отделя специално внимание на това: „В епохата на Гьоте и Шилер ясно проличава величественият стил на самото мирово развитие. Характерна за епохата на Гьоте и Шилер е тъкмо борбата за уравнивяване, борбата за хармонизиране на духовно-божествения и сетивно-физическия свят.“ Двата велики немски хуманисти, мислители, поети и приятели са представители на двете идейно-художествени течения класицизъм и романтизъм. Шилер е не само талантлив поет и драматург, но и лекар. Той за пръв път въвежда понятието трудова терапия при лекуването на болни, защото у него възниква идеята за лечебното въздействие на творческия труд. Прочутата му „Ода на радостта“, която днес е химн на Обединена Европа е написана с толкова възторжен плам! Тя е импулс за бъдещето, апотеоз на братството между хората и увенчава края на Деветата симфония на гениалния композитор Лудвиг ван Бетховен.

Гьоте, задълбочавайки се в изследване и изучаване на великото класическо гръцко изкуство, разкрива неговите тайни, когато заминава за Италия.

Мадона – Рафаело Санти

От всичко, което вижда и преживява там той успява да внесе хармония в това, което не може да направи в своето творчество, когато е на север във Ваймар. Тази среща на Гьоте с гръцката класика му дава възможност да разбере как древните елини са създавали своите художествени шедеври - те са се ръководели от природните закони. Според думите на Рудолф Щайнер: „Гьоте вярваше., че гръците получават един вид помощ от Боговете, така че тези художествени произведения се превръщат в нещо като по-висши природни произведения, а по този начин и в отпечатъци на божествено-духовния свят.” А онези, които станаха последователи на Гьоте разбираха, че за да бъде намерен отново пътят към Духа, трябва да се върнат в миналото до изкуството на Древна Елада.

Херман Грим, който споделяше този усет на Гьоте, говори също, че докато римляните приличат на съвременните хора, то при древните гръци имаме чувството, че „сякаш в техните артерии все още струи част от кръвта на Боговете.”

Ала човечеството трябваше да направи своите стъпки напред, за да придобие свобода, то трябваше да се откъсне от божествения свят. Затова с Петата следатлантска епоха за хората започнаха да важат възгледите на материализма и реализма. Новите реалности изискваха това, беше дошло времето на залеза на Боговете. Отзвукът от този залез искаше да види Гьоте в Рим и там той откри духа на елинството, чиито творби бяха един вид „материален отпечатък на духовния свят.”

Друг голям изследовател на древността беше Йохан Винкелман. Той също като Гьоте отива на юг в Рим, за да усети нейния дух. Не случайно Гьоте написва книга за Винкелман и неговото време, защото и двамата са вдъхновени от изкуството на античния свят, който ги завладява и им дава сила за творчество. В класическите образци те откриват оня животворен огън, който прави изкуството вечно. В

знаменитата си книга „История на изкуството на древността” Винкелман разкрива античното класическо изкуство като непреходна красота, която притежава „благородна простота и спокойно величие”. Забележителни са думите на Хегел за творчеството му: „Винкелман беше вдъхновен от съзерцаването на идеалите на древните по начин, благодарение на който той прояви нов усет за разглеждане на изкуството, изтръгна го от гледището на обикновените цели и на чистото подражание на природата и призова мощно в художествените произведения и в историята на изкуството да се търси художествената идея. Защото Винкелман трябва да се смята за един от онези, които в областта на изкуството съумяха да открият за духа нов орган и съвсем нови начини за разглеждане.”

Творческият импулс, който Гьоте получава в Рим, довежда до завършването на неговата „Ифигения”. За да я превърне в класическа творба той „се бори, за да стигне до духовния първообраз на своето произведение.” За Гьоте беше необходимо „да се вслуша в цветовете на Рафаело и във формите на Микеланджело” и едва тогава той съумява да претвори своята „Ифигения”. Воден от такива прозрения Гьоте показва последните отблясъци на древната култура, чиито творци имаха не външен, а вътрешен художествен усет.

Гьоте не завършва част от своите произведения. Когато пише „Фауст”, той работи с голям ентузиазъм, но доста по-късно, когато вече е много възрастен, Некерман успява да му въздейства, за да довърши великата си творба. Шилер също му помага като го насърчава да допише „Вилхелм Майстер”. Оказва се, че по-късните работи, които Гьоте написва или довършва не са достатъчно равностойни на по-ранните му произведения, дори „Фауст” във втората си част в известно отношение отстъпва по художествените си качества на първата. А Рудолф Щайнер ни разкрива: „как цялата тежест, цялата сериозност, произтичащи от мисията на художника, непрекъснато обременяват душата му...Гьоте се бореше неуморно, но тук става дума за една мисия, която – ако бъде достатъчно дълбоко проумяна – просто надхвърля човешките сили, дори и силите на един Гьоте”. Така ставаме свидетели на това как художественото творчество намира своето велико проявление по един силен начин у Гьоте.

И друг ненадминат творец подобно на Гьоте не завършва част от своите произведения. Леонардо да Винчи като него е с енциклопедични познания, постижения и открития. Този гений на мисълта и палитрата, изследовател, архитект, инженер, изобретател и скулптор, търсейки, експериментирайки, рисувайки създава безбройни произведения на изкуството. Той е човекът, чийто дух е изпреварил времето си със своя художествен размах и мащабност на творчеството. И Леонардо и Гьоте са личности, за които наблюдението на човешките характери и природата и вникването в тайните им е изходна точка за художествените им постижения и духовно величие. Достатъчно е да споменем само за фреската на Леонардо да Винчи „Тайната вечеря” в манастира Санта Мария деле Грацие в Милано, за да разберем, че в този истински шедевър е отразено цялото земно развитие в навечерието на най-важното събитие – **Мистерията на Голгота**. Там е

представено „цялото човечество в тринадесет събирателни образа“ както сполучливо отбелязва Николай Райнов. Затова „Тайната вечеря“ може да се нарече и фреската на времето. По своя замисъл тя представлява геометричната фигура додекаедър, която е основополагащият камък на човека. Леонардо работи три години върху „Тайната вечеря“ и дълго, упорито търси сред хората лицата на подходящите модели, за да може да нарисува великата си творба.

В по-късните времена, в които бездуховността все повече завладява света, се изявиха велики поети и писатели, създатели на безсмъртни художествени произведения. Едни от най-ярките звезди на руската и световната култура през 19 в. са Александър Пушкин и Михаил Лермонтов. Двамата най-талантливи поети на Русия имат еднаква трагична съдба. Въпреки трудностите, въпреки че са изпращани в изгнание и преследвани от властта, те създават своите ненадминати поетични шедеври.

Красотата на природата през есента и уединението в Болодино за Пушкин са много плодотворни. Там той създава най-значителните си творби. Суровият и горд Кавказ за Лермонтов е извор на поетично вдъхновение. Едно от най-значителните му произведения е „Герой на нашето време“ - роман, който се превръща в емблематичен шедевър. А само няколко дни преди да бъде убит на дуел Лермонтов написва своето гениално стихотворение „Выхожу один я на дорогу“, което е завещание и изповед на неговата душа устремена към божественото и към безсмъртието.

*„Выхожу один я на дорогу;
Сквозь туман кремнистый путь блестит;
Ночь тиха. Пустыня внемлет богу
И звезда с звездою говорит.“*

Каква величествена картина! Поетът върви по своя път и в тишината на нощта слуша говора на звездите! Защото те, звездите могат да бъдат чути само когато в мълчание творим, борим се и страдаме, и с възторг отворим в себе си пространство за божествените им откровения.

Ако погледнем от антропософска гледна точка как работят истинските художници живописци ще забележим, че за тях не е необходимо да подражават на външната природа, те само изобразяват чрез предметите и човешките фигури играта и взаимодействието на светлосенките. Когато създават своите творби те рисуват, по думите на Рудолф Щайнер: „оцветената светлина на Слънцето и трябва да уловят въздействията на целия свят върху това, което рисуват. И средството, чрез което се постига това, е преливането между светлината и тъмнината, самите цветове, както и задържането на бързопреходния миг... Непосредственият живот в цветовете позволява на истинския художник напълно да се абстрахира от останалия свят и да извлича творбите си направо от цветовете“.

Защото можем да говорим за живопис само тогава, когато в цветовете художниците улавят като нещо живо „сиянието на духовния свят“, а след това, когато рисуват своите картини, се появява нещо като „отблясък“ от това живо сияние. Наистина има нещо вълнуващо и възвишено, когато гледаме творбите на великите майстори на живописата, кои-

то следват духовните закони. Разтърсващо и удивително е въздействието на картините на художниците: Рафаело, Леонардо да Винчи, Микеланджело, Рембранд, Караваджо, Веласкес, Ел Греко и др. всепризнати майстори на светлината и сянката. Цветовете им наистина са дишащи и живи, защото, когато са творили, самият божествен свят е бил с тях. Застанем ли пред Сикстинската Мадона на Рафаело, ние затаяваме дъх, покланяме се, благодарим и благоговеем пред величието на майката даряваща на света Божия син!

Мадона – Рафаело Санти

Всъщност какво прави една творба общочовешка и вечна? Това, че тя трябва да живее в света, в неговата духовна същност, защото художествено творчество има само тогава, когато то е съобразено с мировите закони.

Ако надникнем в света на музикалното изкуство и потърсим неговите тайни бихме достигнали до разбирането на древните елини за лирата на Аполон, защото човекът е изграден като едно хармонично същество с кръвоносна система идваща от Слънцето и нервна система получена от Земята. Гърците, както поетично се изразява Рудолф Щайнер: „В своя бог Аполон виждаха не друго, а слънчевата природа на човека и нейния художествен танц върху разклоненията на нервната система, а в лирата на Аполон те виждаха ствола на гръбначния мозък, с неговите странични изтеглени струни, върху които танцува човешката кръв, носеща в себе си топлината на Слънцето. ...А най-съвършеният инструмент на този свят е самият човек ...И той има художествено-музикални възприятия само дотолкова, доколкото те съвпадат с тайните на неговото собствено музикално устройство“. Първообразът на музиката е в Деваяхана, в нашата духовна родина, затова хората я чувстват така близка, разбираема и затрогваща душата.

Проследим ли как човекът е свързан с различните изкуства, ще забележим, че в архитектурата, пластиката и живописата се състои тяхното външно проявление, а с музикално-поетичното изкуство достига до вътрешната човешка същност и в това непрекъснато преливане намираме устрема му към художественото творчество.

Едно ново изкуство Рудолф Щайнер предоставя на

света и това е **евритмията**, чиито принципи той извлича по свръхсетивен път от учението на Гьоте за метаморфозата. Движенията в евритмията съответстват на движенията на небесния първообраз на човека. Тя съчетава в себе си танцовото, мимическото изкуство и словото, наричана е още видима реч, защото словото внася хармония, намира своя „съвършен израз в евритмичните жестове и движения“.

Благодарение на антропософското познание разбираме как в нас може да остане живо творческото вдъхновение, как ставаме почитатели на изкуството или негови творци, опирайки се на древната истина, която сега е забравена, че изкуство, религия и наука са били едно цяло. Гьоте напълно споделяше това единство, воден от разбирането, че:

*„Който наука и изкуство притежава
И религия също има;
А който тези двете не притежава
Той има само религията.“*

Религиозното чувство е необходимо, за да подкрепя, да свързва истинското изкуство и истинската наука, защото когато не е с тях или е против тях, религията се превръща в догма и не може да намери достойното си място в живота.

Защо Рудолф Щайнер отделя толкова голямо внимание на изкуството и неговата роля в живота ни? Защото изкуството е нашето свещенодействие, нашият Златен Храм, който трябва да издигнем от Земята към света на Духа. Ние трябва да се научим, да превръщаме в изкуство всяка дейност, която извършваме. Затова Рудолф Щайнер говори не само за традиционното изкуство, а и за изкуство на говорното формиране, за лечебно изкуство, за педагогическо изкуство, за евритмично изкуство, за терапевтично изкуство, за социално изкуство и др.

В това е антропософското послание: да откриваме, да творим и пресъздаваме духовното в света и духовно да усъвършенстваме себе си! Както казва Чехов: „У човека всичко трябва да бъде прекрасно: и лицето, и дрехите, и душата и мислите“, а нека добавим и делата, защото Словото и Делото са в началото на Сътворението!

Една космическа задача има да реши човечеството с помощта на Антропософията и божествения свят и затова Рудолф Щайнер задава въпроса: „Ще поискаме ли ние да вложим в сърцата си зародиша на бъдещото развитие като една обща с Боговете космическа перспектива, или няма да поискаме да вложим този зародиш?“ Отговорът ни би трябвало да бъде: Категорично – ДА! Днес във времето на Архангел Михаил и с неговата духовна подкрепа ние трябва да се стремим, да направим тези съдбовни крачки напред – да се свържем със сияйния Божествено-духовен свят! Струва си да обединим нашите усилия, за да се роди в бъдеще човечеството, за което наука, изкуство и религия ще бъдат неделими и от тяхното триединство ще покълне истински живот в Духа!

Вихра Бояджиева-Калапишева

30.01.2012 г.

“Разумът се събужда за истински живот едва чрез изкуството. Чувството за дълг узрява, едва когато импулсът за действие се развие в свобода чрез художественото и овладее материята. Художественият усет при възпитанието и обучението внася душа в училището. Той внася сериозност в радостта и придава характер на радостта. Чрез разума ние само разбираме природата, но тя оживява, едва когато развием художествен усет.“

Рудолф Щайнер

„Космическата дейност е наистина най-големият художник.. Космосът оформя всичко според закони, които носят най-голямо удовлетворение на художествения усет.“

“Изкуството е призвано да влее в преходното и непостоянното светлината на вечното и неувяхващото. Това е мисията на изкуството.“

Рудолф Щайнер

„Антропософията започва с това, което може да се схване от главата, приема целия живот и цялост, на които са способни думите и завършва с топлината, която изпълва и вдъхва увереност на сърцето, така че човешката душа да чувства себе си по всяко време в духа, нейния истински дом. На антропософския път ние трябва да се научим да започваме с познание, после да се издигаме до нивото на изкуството и да завършваме с топлината на религиозното чувство.“

Рудолф Щайнер

САМОТАТА – НАЙ-ТРУДНОТО ИЗПИТАНИЕ НА ДУХОВНИЯ УЧЕНИК

Четири седмици преди Рождество Христово предоставят на човека най-благоприятната възможност за истинско самопознание от целия ритъм на годината

Храбростта на мисленето е храброст при осъществяването и преживяването на собствената свобода. Тази добродетел в най-голяма степен съответства на вътрешното съпреживяване на имажинативния образ на Архангел Михаил, побеждаващ дракона. Съвременният човек достига днес своята истинска свобода на Земята само в мисленето и от тази свобода той трябва сам да си изкове михаелическия меч на свободното от чувственост мислене.

А най-близко стоящата до другия празник е мъдростта, ежегодно преживявана и утвърждавана като изпитанието на аза, когато човекът е изоставен в най-голяма степен от Висшето космическото покровителство и в най-голяма степен е предоставен на самия себе си. В дните непосредствено преди Рождество Христово пред човека се откриват възможностите за самопознание – от една страна, а от друга – попадането под най-големите илюзии. Точно това изпитание ежегодно му предоставя възможност да вземе в ръцете си изцяло своето вътрешно развитие.

Мировата мъдрост като че ли отстъпва от човека. Човекът е сам и е длъжен да върви по-нататък в живота, изхождайки от онези вътрешни сили, които неговият Аз си е завоювал като сили на собствена Мъдрост. И доколкото той е завоювал за себе си една част от Мировата мъдрост, той е способен да се издигне от низшия аз към висшия, към безсмъртния аз. Сега човекът е предоставен на самия себе си, както никога по-рано. За кратко време му се предоставя възможността да вземе изцяло своето вътрешно развитие в своите ръце.

Мировата мъдрост като че ли отсъства от човека. Той е сам и трябва да върви по-нататък, ползвайки онези вътрешни сили, които неговият аз си завоювал като сили на собствената мъдрост. И сега възниква въпросът: ще успее ли човекът отсега нататък да вземе изцяло отговорността за своето духовно развитие, ще може ли той да върви по-нататък сам, без да се опира на каквато и да е външна или вътрешна

помощ.

Именно за това Пазачът на Прага говори на всеки човек в тази обгърната от непроницаема тъмнина зимната нощ, въпреки че обикновеният човек не знае нищо за това. Пазачът му казва: „Не престъпвай моя Праг, докато не ти стане ясно, че от сега нататък ти сам ще осветяваш тъмнината пред себе си. Не прави нито една крачка напред повече, докато не придобиеш увереност, че имаш достатъчно горящо вещество в твоето собствено кандило!”

А на духовния ученик, който е достигнал съзнателно преживяване на тази среща, Пазачът на Прага казва и тези думи: „И ето ме самият аз съм това същество, което си е изтъкало тяло от твоите благородни и твоите лоши дела. Моят призрачен образ е изтъкан от равносметката на твоя собствен живот. Досега ти ме носеше невидимо в самия себе си. И това беше благо за теб. Защото скритата досега мъдрост на съдбата продължаваше да работи в теб над погасяването на тъмните петна в моя образ. Тази съкровена мъдрост сега си отиде от теб и в бъдеще тя няма да се грижи за теб... Собствената ти мъдрост трябва да стане толкова голяма, за да понесе върху себе си задачите на тази отстъпваща от теб съкровена Мъдрост”.

Носителят на Мъдростта в човешкото същество е самият висш аз. Изхождайки от неговите сили, на ученика

предстои да пристъпи към работата над изчистване на негативната карма. Тя обективно се изправя пред него в образа на малкия Пазач на Прага.

Пазачът на Прага показва пред духовния поглед на духовния ученик образите на Луцифер и Ариман и истинското им въздействие върху човешкия аз. Той показва пътищата, на които те се опиват да изкушават човека и най-вътрешния член на човешкото същество – неговия аз. В същото време към него се приближава и нещо друго, защото нито един човек не би могъл да понесе тези изпитания без духовната помощ, която се приближава към него от другата страна. Това са първите проблясъци на висшия аз, към ученика се приближава истинската действителност на висшия му аз. Едва на тази степен ние можем правилно да разберем огромното значение, което има работата за изграждането на добродетелите, предхождаща раждането на висшия аз. В човешката душа наистина не може да се роди висшият аз без мъдростта, храбростта, умереността и справедливостта.

Четири седмици преди Рождество Христово предоставят на човека най-благоприятната възможност за истинско самопознание от целия ритъм на годината. Също както сега земята се намира в най-дълбоката част на своето вдишване, така и човекът в този момент е максимално вгълбен в себе си. В неговото самосъзерцание за него са максимално достъпни и разбираеми действията на противоборстващите сили, атакуващи по-низшите му тела: етерно, астрално и физическо... В този период човекът се чувства изоставен от Духовния свят, защото постепенно отслабва и покровителството на висшите духовни йерархии и човекът е максимално свободен.

През първата седмица на Адвента от човека се оттеглят донякъде влиянието на Архаите. И тогава се поставя се на изпитание неговото чувство за справедливост, доколкото човекът може да се извиси до общочовешките интереси. През втората седмица на Адвента в из-

вестна степен от него се оттегля Архангелът. В пълна свобода човекът трябва отново да намери връзката си с него, внасяйки истински идеализъм в своята реч. А през третата седмица в самата дълбочина на астралното тяло от човека отстъпва неговият Ангел.

Съзнателната дейност на човека повече от всякога се насочва към хармонизирането и овладяването на трите душевни сили: мисъл, чувства и воля в пълна свобода без ангелската помощ. И всичко това е необходимо в тази последователност, за да може човекът да издържи изпитанието на пълната самота през последната седмица преди Рождество Христово. Всеки човек преживява тези изпитания несъзнателно (спейки), а духовният ученик разширява по този начин своите преживявания на Прага на Духовния свят. До този момент Висшите духове са се грижили за това какво трябва да направи човекът за своя народ, за своята социална общност и т.н.

От сега нататък те отнемат от духовния ученик своето покровителство и своята помощ. С това ученикът е изцяло застинал в своята отделеност и той би загинал, ако не придобие за самия себе си отсега нататък тези сили, които са присъщи на духовете на народите и расите. Сега Пазачът на Прага разкъсва завесата, която е скривала досега дълбоките тайни на живота. И ученикът вижда с абсолютна яснота това, че ще бъде лишен от тяхната помощ от сега нататък. С това изпитанието на самотата се превръща в най-трудното преживяване на духовния ученик на Прага.....

Всички описани до тук преживявания са резултат от съзнателното преминаване на съвременния път на Посвещение. В настоящата епоха този път не е свързан непременно с годишните ритми, но същевременно най-благоприятното време за постигане на резултатите от описаните изживявания са именно четирите седмици на Адвента, непосредствено преди Рождество. Защото през тези седмици всеки човек подсъзнателно преминава пътя през своите обвивки, постепенно приближавайки се към висшия си аз във времето на Рождество. А ако той успее да постигне във вътрешното си развитие

четирите добродетели, то тогава на Рождество той ще успее съзнателно да преживее раждането на висшия аз в своята душа. Тогава празникът става за него реално вътрешно преживяване на РАЖДАНЕТО НА ВИШИЯ АЗ от придобитата в душата материнска субстанция на МЪДРОСТТА по пътя на вътрешното развитие. И тогава пред душата може да се появи следната имагинация: Сякаш под сводовете на някакъв величествен храм се явява изпълненият с кротост, мъдрост и небесна чистота образ на Богородица със сияещия и озарен от Духа Младенец на ръцете си. А това е земното изображение на небесната божествена същност на Изис-София, като и Младенецът е слизащата на земята и въплътена във физическо тяло Натанова душа – небесният праобраз на човека, истинският Антропос в райското му състояние, още недокоснат от грехове.

Това е *Антропос-София* – голямата рождественска имагинация. От субстанцията на Божествената мъдрост, роденото от небесната София ново същество, на което се пада да приеме в себе си духовното слънце Христос.

„Новата Изис” – Герхард Райш

Затова истинският празник на Антропософията е Рождество. Вечнозелените клони на рождественското дърво ни посочва бъдещето, а корените му се спускат в дълбокото минало, във времето, когато тази имагинация се е осъществила веднъж на физически план като реално историческо събитие. Мощният ствол на вечнозеленото рождественско дърво ни посочва непосредственото въздействие на Новите християнски мистерии в настоящето, в което ние можем да преживеем на

Рождество по чисто вътрешен начин. Крайната цел на съвременния антропософски път е да ни доведе през строгата школа на непрестанното размишление за духа до истинското съзиране на духа. И по същия начин спомнянето за духа ни насочва към спомена за тъмната нощ, в която Натановата душа се е въплътила на земята. Според Сергей Прокофиев, думите „Упражнявай спомнянето на духа” в пълна сила могат да се отнесат именно към рождественския празник. В него нашето възпоминание се насочва към съпреживяването на изначалното „*Ex Deo nascimur*”, към раждането на небесния праобраз на човечеството – Натановата душа, в земния свят, който е истинският Антропос.

Последната седмица на Адвента, както и самият празник, с който тя завършва е спомен за четвъртата и най-голяма жертва на Натановата душа – нейното въплъщение на земята, за да приеме в себе си Христос – Слънце.

Веселина Велкова

12-те двойки добродетели

- Благоговение, смирение
- Жертвоготовност
- Вътрешно равновесие
- Напредък, успех
- Постоянство, устойчивост
- Вярност, точност, преданост
- Алтруизъм, безкористност
- Катарзис
- Състрадание
- Свобода
- Вежливост, учтивост
- Тактичност, толерантност
- Задоволство
- Спокойствие
- Търпение
- Познание, разбиране
- Контрол на мисленето
- Усет за истината
- Смелост
- Сила за освобождаване, спасение
- Дискретност, мълчание
- Сила за медитация
- Великодушие
- Любов

ЧЕТИРИТЕ ДОБРОДЕТЕЛИ

Древногръцкия мислител Платон
(427-347 г. пр. Хр.)

В дните на прехода от празника на Архангел Михаил към Рождество Христово в човешката душа оживяват отново четирите основни добродетели, познати на човечеството от древността: СПРАВЕДЛИВОСТ, УМЕРЕНОСТ, ХРАБРОСТ и МЪДРОСТ.

Онази от тях, която стои най-близо до космическата субстанция на Архангел Михаил, е храбростта. Храбростта на мисленето е храброст при осъществяването на собствената свобода. Тази добродетел в най-голяма степен съответства на имагинативния образ на архангел Михаил, побеждаващ дракона. Ние знаем, че съвременният човек достига своята истинска свобода на Земята само в мисленето. От тази свобода той трябва сам да си изкове михаелическия меч на свободното мислене.

А най-близкостоящата до другия празник е мъдростта. Тя се преживява ежегодно като изпитание на аза в последната седмица преди Рождество. През тази седмица човекът е изоставен от Висшето космическо ръководство и е предоставен на самия себе си. Пред него се откриват от една страна най-добрите възможности за самопознание, а от друга – за попадане под най-големите илюзии. Точно това изпитание всяка година му предоставя възможност да вземе в ръцете си изцяло своето вътрешно развитие. Мировата мъдрост отстъпва от човека. Само дотолкова, доколкото той е завоювал за себе си

една част от Мировата мъдрост, той е способен да се издигне от низшия аз към висшия аз. Сега човекът е предоставен на самия себе си, както никога по-рано. Той е сам и трябва да върви по-нататък, ползвайки онези вътрешни сили, които неговият аз си е завоювал за себе си. И всяка година възниква въпросът, ще успее ли човекът отсега нататък да вземе изцяло отговорността за своето духовно развитие? Ще може ли той да върви по-нататък сам, без да се опира на каквато и да е външна помощ? Обикновеният човек не знае нищо за своето изпитание в тази обгърната от непроницаема тъмнина зимна нощ. Затова преди да продължи напред, го посреща Пазачът на Прага и му казва: „Не пристъпвай моя Прага, докато не си убеден, че от сега нататък ти сам ще можеш да осветяваш тъмнината пред себе си. Не прави нито крачка напред, докато не придобиеш увереност, че имаш достатъчно горящо вещество в твоето собствено кандило!”

Има души, които пристъпват към тази среща с достатъчно горящи кандила. Те са достигнали едно съзнателно изживяване на тази среща и на тях Пазачът на Прага казва други думи:

”И ето ме сега: самият аз съм това същество, което си е изтъкало тяло от твоите благородни и твоите лоши дела. Моят призрачен образ е изтъкан от равносметката на твоя собствен живот. Досега ти ме носеше невидимо в самия себе си. И това беше благо за теб. Защото скритата досега мъдрост на съдбата продължаваше да работи в теб над погасяването на тъмните петна в моя образ. Тази съкровена мъдрост сега се отдръпна от теб и в бъдеще тя няма да се грижи за теб. Собствената ти мъдрост трябва да стане толкова голяма, че да понесе върху себе си задачите на тази отстъпваща от теб съкровена мъдрост.”

Така говори Пазачът на прага на духовния ученик. Пред него обективно се изправя негативната карма, надчието изчистване той трябва да работи съзнателно от сега нататък. Пазачът на Прага показва на духовния ученик образите на Луцифер и Ариман и му разкрива истинското им въздействие

върху човешкия аз. Пазачът на Прага поставя пред духовния взор на духовния ученик и пътищата, по които те се опиват да изкушават човека чак до най-вътрешния член на човешкото същество – неговия аз. В същото време към духовния ученик се приближава и нещо друго, защото нито един човек не би могъл да понесе тези изпитания без духовната помощ, която се приближава към него от другата страна. Това са първите проблясъци на висшия аз. Към ученика се приближава истинската действителност на висшия му аз. Едва на тази степен ние можем правилно да разберем огромното значение, което има работата за изграждането на добродетелите, предхождаща раждането на висшия аз. В човешката душа наистина не може да се роди висшият аз без мъдростта, храбростта, умереността и справедливостта. Четирите седмици преди Рождество Христово предоставят на човека най-благоприятната възможност за тяхното изграждане, както и за едно истинско самопознание. Сега Земята се намира в най-дълбоката част на своето вдишване. Човекът също е максимално вгълбен в себе си и за неговото познание са максимално достъпни действията на противоборстващите сили, атакуващи по-низшите му тела. В този период човекът се чувства изоставен от Духовния свят, защото постепенно отслабва и покровителството на висшите духовни йерархии. През първата седмица на Адвента от човека се оттегля донякъде влиянието на Архаите. Тогава се поставя на изпитание неговото чувство за справедливост, доколкото човекът може да се извиси до общочовешките интереси. През втората седмица на Адвента в известна степен от него се оттегля Архангелът. В пълна свобода човекът трябва отново да намери връзката си с него, внасяйки истински идеализъм в своята реч. А през третата седмица в самата дълбочина на астралното тяло от човека отстъпва неговият Ангел. Съзнателната дейност на човека повече от всякога се насочва към хармонизирането на трите душевни сили: мисъл, чувства и воля – в пълна свобода без ангелската помощ.

И всичко това е необходимо в тази последователност, за да може човекът да издържи на изпитанието на пълната самота през последната седмица преди Рождество Христово. Всеки човек преживява тези изпитания несъзнателно, но духовният ученик достига до Прага на Духовния свят в пълна будност. До този момент Висшите духове са се грижили за това какво трябва да направи той за своя народ и за своята социална общност. От сега нататък те отнемат от духовния ученик своето покровителство и своята помощ. Той би загинал, ако не можеше да придобие за самия себе си тези сили, които са присъщи на духовете на народите и расите. Пазачът на Прага разкъсва завесата, която е скривала досега дълбоките тайни на живота.

Четири седмици на Адвента ни водят от преживяването на обикновения аз към висшия аз, а езотеричният път през тринадесетте свети нощи ни води към истинния аз на човека, към осъзнаването на макрокосмическия Аз на Христос в нас. Цялото развитие на периода на Адвента води към постепенно вглъбяване на ученика навътре в себе си, а от там до срещата му с Малкия пазач на Прага в нощта срещу Рождество. Съзнателното преживяване на Епифания (Богоявление) довежда ученика до Макрокосмоса, пред вратата на който го посреща Големият пазач на Прага. По този начин пътят от Исус към Христос става за духовния ученик път от Малкия пазач на Прага към Големия пазач на Прага. Макрокосмическото преминаване на Прага на Духовния свят става възможно на Епифания, а на Рождество духовният ученик осъществява микрокосмическото преминаване на Прага. Срещата с Малкия пазач на Прага става чрез съзнателното пробуждане на духовния ученик в природата на своите обвивки. Докато не укрепнем и не узреем, Големият пазач на Прага не ни допуска по-нататък в Духовния Свят. Ако се окажем неподготвени, ние се изправяме пред опасността да излеем своя аз над Духовния свят. И това е грижата на Големия пазач на Прага – да предотврати чрез нашето заспиване преминаването ни по-нататък. В съвременното посвещение, духовният ученик трябва да

премине през личното преживяване на двамата Пазачи, защото само в своята съвместност те откриват пред погледа му перспективата към световното минало и към световното бъдеще. Без тях ученикът не може правилно да се ориентира във висшите светове. И когато той встъпи в свръхсетивните светове, животът получава за него съвсем друг смисъл. В сетивния свят той вижда почвата за прорастването на свръхсетивния свят и в известен смисъл този висш свят му се струва недостатъчен без „низшия“. Пред него се откриват две перспективи, едната към миналото, другата – към бъдещето. Той гледа към миналото, когато този сетивен свят още не е съществувал. Той знае, че свръхсетивният свят е съществувал предварително и от него се е развил сетивният. А след това погледът на духовния ученик се насочва към бъдещето. Тази перспектива към бъдещето посочва висшата степен на свръхсетивния свят. В него ще съзреят плодовете, израснали в сетивния свят. Сетивният свят ще бъде победен, но резултатите от него ще влязат в структурата на висшите светове. Малкият пазач на Прага е това духовно същество, което показва на ученика перспективата към миналото, към изтеклите времена. На човека принадлежи отговорността на внесе в бъдещия свръхсетивен свят всичко, което може да се извлече от сетивния и той трябва да изпълни земната си задача.

По-късно към Малкия пазач на Прага се присъединява Големият пазач на Прага, а той открива пред ученика перспективата към бъдещето. На Рождество, човекът се приближава до Малкия пазач на Прага, който му разкрива перспективата към миналото, която преди всичко се разпростира назад до изтеклата половин година. А по-късно, на Епифания, стоейки в преддверието на истинското мирознание, човекът се приближава до Големия пазач на Прага, който може да му открие перспективата към бъдещето и преди всичко към предстоящата половин година. Малкият пазач на Прага се явява на човека при осъзнато събуждане, а Големият пазач на Прага – при осъзнато заспиване. Онази половина от годината, която съответства на земното събуждане, е

от Йоановден до Рождество, а от Епифания до Йоановден – на заспиването. Ключът към мистерииното изживяване на тези два процеса са тринадесетте Свети нощи.

*В праначалото
съществува Споменът.
И Споменът живее по-нататък.
И Божествен е Споменът.
И Споменът е живот.
И този живот е азът на човека,
който се струи в самия човек.
Не той самият, а Христос в него.
Когато той си спомня
божествения живот,
В неговите спомени присъства
Христос.
И като излъчващ живот спомен
Христос ще сияе
Във всяка непосредствено
присъстваща тъмнина.*

В тези дванадесет стиха ни се дава истинско езотерично ръководство за пътя, който ни води към оживяване на нашата вътрешна способност да си спомняме. Изходната точка на този път е споменът за раждането на Натановата душа. По-късен резултат от оживяването на нашата памет е постепенно навлизане на въздействието върху нея на Съществуването на Христос. Този дълбоко интимен душевен процес достига финала си чрез осъществяването на думите „Не аз, а Христос в мен“. Те са целта и върховната точка на този тринадесет-степенен възход от Исус към Христос. Истинското и цялостно разбиране на всеобхватната мистерия на Христос Исус се съдържа именно в тези дълбоко мистериини думи на апостол Павел. „Не аз, а Христос в мен“. Това са думите на Христовия импулс, където под „аз“ разбираме съществуването Кришна, тоест Натановата душа. Натановата душа и другите две висши духовни същества, които са свързани с етерното пришествие на Христос, изграждат пред нашия вътрешен взор Големията космическа имагинация в нейното макрокосмическо и микрокосмическо измерение. За да поставим пред духовния си взор тази имагинация, необходимо е да си представим тези три духовни същества, които играят основна роля в свръхсетивното Христово събитие. Те преминават през три степени

във висшите светове, които са подготовка за тяхната нова мисия. За осъществяването на тази мисия са били необходими три неща: едно човешко същество да се издигне до ангелската степен; едно ангелско същество да се издигне до архангелската степен и един архангел да се издигне до степенята архай. Първото от тях е божественото и едновременно с това човешко същество на Натановата душа, която благодарение на своята пета жертва е успяла да достигне до ангелската степен в своето развитие. След това е ангелът Видар, който през 1879 г. успява да се издигне до степенята Слънчев архангел. И накрая архангел Михаил, който по същото време завършва своето издигане към Духовете на Времето до степенята Архай. Това тройно възкачване има своята всемирна цел. С него тези три същества стават носители на три от Христовите съставни елементи. Натановата душа става носител на Неговото Духовно Себе; Видар – на Неговия Живот-Дух и Архангел Михаил – на оставения на Слънцето Дух-Човек на Христос.

И ние трябва да извикаме пред въртешния си взор образа на тези трима служители на Христос, които в наше време действат вътре в човека. Пред нас застава Натановата душа, която чрез своята жертва създава мост между космическата астрална светлина и етерната светлина на човешкото етерно тяло. За да запали в човека светлината на новото Христово съзнание, Натановата душа жертвено се потапя в човека. А след това, за да възкръсне с още по-голяма слава и блясък, тя се явява проникната напълно от Христовото Духовно Себе. По същия начин в Поврата на времената тя вече веднъж е възкръснала, прониквайки се от неговия Аз. Сега, съединена с Христовото Духовно Себе във висшите светове, тя постепенно създава светлинното одеяние на Етерния Христос от онези човешки мисли, които ще възхождат към Духовния свят в резултат на въздействието на новото Христово съзнание върху тях.

А в човешкото етерно тяло като най-чиста субстанция на жертвената любов действа Христовата етеризираща

на кръв. Тя постепенно е обхваната от имагинациите, пробудени от Видар и е осенена от мисловната светлина на Христовото съзнание в човека. Целият този процес се осъществява на фона на образа на архангел Михаил, отпечатан върху човешкото етерно тяло, който отстранява ариманическото въздействие на дракона от областта на сърцето, където се разиграва описаното събитие, и го изтласква в метабличната система и крайниците на човека.

„Спасението на душата”
Герхард Райш

Ако интензивността на този микрокосмически процес достигне до будното дневно съзнание на човека, той ще прерасне в макрокосмическия процес, който обективно протича в духовния свят. В този процес действа Етерният Христос като носител на субстанцията на космическата любов. Сега Той се приближава към човека в имагинативна форма, изтъкана от най-чисти и най-одухотворени етерни сили в обкръжение на мисловната светлина от най-одухотворените човешки мисли. И всичко това се случва на фона на обширната дейност на Духа на нашето време архангел Михаил, който шества пред Слънцето на любовта и се бори за чистотата на духовния хоризонт против разтварящите се етерни тела на хората, носещи засилената склонност към изкривяване и изопачаване на отражението на Етерния образ на Христос, които се готвят да встъпят в свитата на ариманическите същества.

Ние знаем от Рудолф Щайнер, че Земята се ариманизира в периода на лятното вдишване и че в тази низходяща половина на годината все по-засилващо действа архангел Михаил, а

към неговата дейност се присъединява тази на „по-малкия му брат” Видар. При това първият действа чак до физическото битие, а вторият – преди всичко в етерната сфера. И тъй като Раждането на Исус не трябва да се случи в ариманизираната земя, всяка година преди да се приближи декември, земята трябва да бъде изчистена от дракона чрез духовните сили на тези „двама братя”. Всяка година, следвайки Христос, но вървейки пред Неговото Същество, архангел Михаил пречиства земното обкръжение от ариманическите духове. Той побеждава дракона всяка година, давайки път на Христос да встъпи в земното битие по правилния начин, съпроводен от Натановата душа. А редом с тях върви и ангелът Видар, който побеждава онази изостанала ясновидяща сила, която иска да съблазни човешките души с лъжлив духовен опит. Тази съблазън се надига особено през Адвента, за да възпрепятства правилното съзиране на раждането на Натановата душа в сферата на Земята на 24 декември и на Христовото същество на 6 януари всяка година. Това са основните събития през низходящата половина на годината, след която на Натановата душа и на Христос предстои да шестват заедно през следващата половина на годината. По същия начин вече веднъж в Поврата на времената Натановата душа и Христос заедно са преминали през земното битие след Йоановото кръщение в същата последователност: първо през низходящата част на годината, а след това до Мистерията на Голгота и по-нататък в Духовните светове през Възкресение до Петдесетница и чак до явяването на апостол Павел в Дамаск. Видар и Михаил остават най-тясно свързани и през следващата половина на годината с Натановата душа и Христос, само че сега те не ги изпреварват, а вървят след тях. Обединявайки тези две половини, човешкото съзнание достига до най-дълбоката тайна на онези възвишени духове, които участват най-непосредствено във Второто пришествие на Христос.

С тази мистерия човечеството е било свързано от дълбока древност с всички сили на своята душа. Чрез своето атавистично ясновидство човечест-

вото е изживявало тази мистерия и е намирало пътя към Висшите йерархии, към макрокосмоса и към своята изконна духовна родина. Днес човечеството трябва да вратне отново, но сега вече съзнателно в изживяването на тези два процеса. Разполагайки изцяло с новото оръжие на своето азово съзнание, то трябва да постигне истинско, дълбоко християнско отношение към този път, като единствен път водещ към разкриването на съвременните мистерии на Живия Христос.

Към тях се отнасят още два процеса, обвързани също в дълбока зависимост. Единият е съединяването на Христовото същество със земята, а другият е Неговото съединяване с всеки човек. Тези два процеса имат един общ източник в Мистерията на Голгота. Както в областта на човешкото сърце постоянно протича етеризацията на кръвта, нейното постоянно превръщане в етерна субстанция, така и в макрокосмоса постоянно протича подобен процес. Етерното тяло на земята е пронизано от онова, което е станало с кръвта, която е пролята върху нея на Голгота. И днес в човека се срещат тези два потока: собственият човешки поток на кръвта и потокът на кръвта на Христос Исус. Така ние имаме пълното духовно съответствие между изливането на кръвта Му в Земята и действащата от онова време етеризирана кръв в човешкото сърце, откъдето тя постоянно се струи нагоре към главата. Реалното присъствие на Христовото същество на земята може да се разпознае в това, че в определен смисъл едната етерна мистерия въобще не може да бъде отделена от другата. А това значи, че ние не можем правилно да разберем цялата дейност на Христос в човешкото същество, ако не разберем напълно Неговата дейност в организма на земята. Именно в тяхната вътрешна взаимосвързаност е възможно да бъде разбрано и опознато реалното присъствие на Христос в земното битие. И ние не можем правилно да разберем дейността на Христос в човешкото същество, ако не познаваме едновременно с това неговата дейност в организма на земята. И обратно.

Пътят към такова познание се съдържа в „Календара на душата“ на Рудолф Щайнер. Преди Мистерията на

Голгота е било абсолютно невъзможно да бъдат съпреживявани описаните от него 52 душевно-духовни процеса. И въпреки че в „Календара на Душата“ името на Христос никъде не е споменато, медитативната работа с него днес е действащо средство за достигане на личното изживяване на етерната мистерия на Христос.

Седем-степенното посвещение, което е първият път на човешката душа към Христос, съответства и на седемте основни Християнски празници, които от своя страна са седемте степени на посвещението на самата земя. А това посвещение тя е започна да преминава от Поврата на времената. Това е нейният път към превръщането ѝ в ново слънце.

„Обърнатият култ“ – Г. Райш

Преминавайки през съвременния път на посвещение, човекът получава новото слънце в себе си. Той намира Христос в своя аз и осъществява думите „Не аз, а Христос в мен“. Той самият се превръща в слънце. Преминавайки като живо същество отново и отново през дванадесет-степенния ритъм на годината и през седемте християнски празници, земята се приближава до своята крайна цел – да стане видим израз на своя нов Слънчев дух. Чрез Мистерията на Голгота, земята е приела Христос в своя аз като свой нов дух и благодарение на това е получила възможността да преминава своя седем-степенен път на посвещение в дванадесет-кратния ритъм.

А човекът, който благодарение на Мистерията на Голгота е приел Хрис-

тос в своя аз, е получил възможността да върви по новия седем-степенен път на посвещение, за да може да достигне до съзнателна среща с Христос, Който тогава като вътрешно слънце на душата ще се появи в дванадесет-кратността на човешкия аз, обхващащ света.

Така че, чрез съединяването на двата потока в себе си, преминаващи през неговото сърце и през неговата глава, човекът ще може постепенно и като че ли по естествен път да достигне до преживяването на Етерния Христос. Такъв процес, съответстващ на този, ние намираме и в Макрокосмоса, в живота на самата Земя. Това са двата съвременни достъпни за хората пътя към Христос, които ние намираме в кръговрата на годината. Те се превръщат за нас в истинската крайна цел на нашите сърдечни вътрешни стремежи. Във връзка с това Рудолф Щайнер говори за възникването на нов космически култ. Той казва, че животът на човека придобива съвсем друг характер, различен от живота му, свързан с ежедневните събития и факти. Животът заедно с хода на космическото съществуване става за него нов култ, в който човекът може да взема участие във всеки момент от живота си. Този космически култ стои по-високо от всеки земен култ, защото всеки земен култ е символичен образ на този космически култ.

Чрез Мистерията на Голгота Христос е донесъл на човечеството силите за предстоящото одухотворяване на физическото битие, внасяйки седемкратния принцип на времето в дванадесет-кратния принцип на пространството. А чрез своята втора свръхсетивна Голгота Той внася в седемкратния принцип на времето дванадесеткратния принцип на духовното пространство. С това Той е заложил основите на новото имагинативно виждане в човечеството, което е основание за неговото съзнателно вращаване във Висшите светове.

Началото на описания космически Култ започва за нас с едно вътрешно вглъбяване в духовната същност на кръговрата на годината. А това води до постепенно засилване на волята до такава степен, че човешкото същество да може да стане способно за едно истинско подражание на Христос и тогава

този път се превръща в едно жертвено служене в големия космически храм. Това е служене в божествения храм на кръговрата на годината, което се превръща в началото на истински Космическо-човешки култ. Водачи към това осъществяване за нас стават духовните същества, носещи днес на човечеството Светлината, Живота и Любовта на Етерния Христос.

От древни времена Мъдростта винаги е била свързвана с откровението на Мировите мисли, а Любовта винаги е действала като пораждаща живот магическа сила, доколкото тя е можела да обхване човешката воля. И ние бихме могли да си представим Любовта и Мъдростта като двете колони пред Соломоновия храм, които Р. Щайнер нарича „Колоната на Мъдростта“ и „Колоната на Живота“ (Любовта). Днес те са разделени – казва той. А в нашия случай също и двете половини на годината са разединени. Но Мировите мисли искат да ни подтикнат към преодоляването на съвременното състояние на човечеството и да насочат нашия път към онази точка, където благодарение на разширяващото се съзнание те ще се слепят. Само с такава разширяващо се съзнание човекът ще успее да съпреживее тези празници и да обедини двете половини в едно единно цяло. А това значи да може да види, да прозре Висшето Духовно същество, действащо зад тяхната взаимна обвързаност. Две мантри, дадени от Рудолф Щайнер, водят към такава обединяване. Едната се отнася за низходящата половина – времето от Йоановден до Рождество:

*„В чистата мисъл ще намериш аза,
Който може сам себе си да укрепи.
И ако преобразиш мислите в образи,
Ще преживееш творящата Мъдрост.*

Тази мантра съответства на първата колона, а на втората колона:

*„Ако съгъстиш чувствата до светлина,
Ще изявиш формиращата сила.
А ако овеществиш волята до
субстанция,
Ще твориш в Мировото битие.”*

Силното азово съзнание е дар на човека от струящите се откровения на Мировите мисли в метеоритните потоци през есента. Ако през този период от годината човек успее да преобрази ми-

слите в образи, тогава му се разкрива творящата Мъдрост, действаща през низходящата половина на годината. От тази творяща Мъдрост в душата му може да се роди истинският висш човек на Рождество, а на Епифания той може да достигне пълната си изява.

През втората половина на годината, която е свързана със силите на Любовта, човек трябва да съгъсти това чувство на Любов до Светлина и тогава то ще му разкрие своята формообразуваща сила. Светлината е основата на всичко материално, а Любовта е основата на всичко душевно в света. И за да се съгъсти чувството до Светлина, трябва да се осъществи един творчески процес. В този творчески процес духовната субстанция на душата става формираща сила, способна да действа преобразяващо до самата основа на материалния свят. Формиращата сила открива себе си отначало в първата мантра, а във втората става магическа сила. Преходът от едната мантра към другата е изкачване от силите на познанието към магическото действие на Любовта. Откровението на Мировата мъдрост води човека към истинско познание през низходящата половина на годината и от там до срещата с Малкия пазач на Прага. Големият пазач на Прага го води до познанието за това, което в бъдеще той ще получи в повисшите области на свръхсетивния свят. Човекът, който действа в този смисъл, е преодолял в себе си всичко егоистично, той е отхвърлил „черния път“ и е избрал „белия път“ на Новите мистерии.

Отсега нататък, неговата пронизана с Любов воля може да действа магически в света. Отсега нататък той ще може да принася своите дарове на жертвения олтар на човечеството и да съдейства за неговото освобождаване. Установените от самите Богове врати към духовния свят почиват върху двете колони, а на тези две колони съответстват различните душевни преживявания през двете половини на годината. Само ако обедини във висше единство тези две преживявания, душата може да встъпи в пълно съзнание в големия духовен Храм на годината. Ключът за вратата на Храма е Антропософията като основа на истинската Космософия и като одухотворено вникване в цялата вселена.

Веселина Велкова

Четвърта част от „Медитацията на Основополагащия камък“, гадена като „Камък на любовта“ от Рудолф Щайнер на Колежното събрание 1923/24 година

*В поврата на времената
Светлината на Мировия дух навлезе
в потока на земната същност;*

*Нощният мрак беше преодолян;
ясна дневна светлина
засия в човешките души.*

*Светлина,
която сгарява
бедните сърца на пастирите;*

*Светлина,
която озарява
мъдрите глави на царете.*

*Божествена светлина,
Христос-Слънце,
сгрей
нашите сърца,
озари
нашите глави;*

*За да бъде добро
това, което
от сърцата основаваме,
от главите с ясна цел
направляваме
с воля.*

КАКВО НИ КАЗВАТ ПРИРОДНИТЕ ДУХОВЕ ЗА РОЖДЕСТВО И ЗА ТРИНАЙСЕТТЕ СВЕТИ НОЩИ

Преди няколко години в Германия на-шумя едно произведение, посветено на природните духове. Антропософката Верена Щьол фон Холщайн съвсем съзнателно развива способности не само да вижда такива духове, но и да общува с тях. Тя описва разговорите си с тях, описва ужаса, който изпитват те от това, че йерархиите ги поверяват вече на човешките грижи. Досега ангелите са се грижили за тях, били са един вид техни господари и повелители, давали им задачи и оценявали тяхното изпълнение. Но сега отговорността на ангелите стъпка по стъпка се прехвърля върху хората, а хората поемат отговорността да се грижат за природата и земята. Хората са отговорни за своите мисли, чувства и дела, чрез които те непрекъснато произвеждат нови същества. Но човечеството може да изпълни тази своя отговорност само ако работи заедно с природните духове, ако знае за тях и техните задачи. А природните духове имат нужда от това сътрудничество, за да изпълняват задачите си за доброто на земята и хората. Хората сега са техните нови господари, а хората нямат и представа за тяхното съществуване. Поради тази причина те страдат и се страхуват от хората. Положението в което се намират може да се сравни с една фирма без компетентен директор, който да я ръководи. Новото ръководство не знае за своята задача и затова на природните духове им е все по-трудно да изпълняват своите задачи, защото те са така устроени, че искат да бъдат инструктирани и

освен това искат да знаят дали това, което вършат е правилно, дали тяхната творческа работа все още може да поддържа този свят. Разговорите с тях, споделени от Верена Щьол са много важни и за двете страни, защото хора и природни духове трябва да се сблизят и да си сътрудничат по съвсем нов начин. Самите природни духове и елементални същества искат знанието за тях да стигне до повече хора, още повече че това е в съгласие с Духа на епохата.

По долу поместваме откъси от „интервюто“ взето с някои от тях

Какво означава Михаилевия празник за природните същества и за земята?

Водния: По времето на Михаилевия празник земята започва да връща светлината на слънцето. Започва подготовката за възкресението на земята. Листата стават златни и отдават светлината. И този процес завършва по Коледа.

А какво ще кажеш за Адвента?

Водния: Адвента е бременност, небесата се отварят.

Вярно ли е че по времето на Адвента ангелите гледат надолу към земята?

Водния: Да.

Затова ли хората са толкова неспокойни?

Водния: Всъщност, те трябва да са спокойни. Само тези, които не вярват стават неспокойни. Те усещат близостта на ангелите и изпитват това като смущаващо противоречие на своя живот.

Какво означава Рождество за природата?

Водния: Това са 12-те Свети дни и 13-те Свети нощи. Не трябва да забравяте, че има тринайсет Свети нощи! Първата е нощта на 24 срещу 25 декември, а последната е нощта срещу 6 януари.

Какво става в природата през тези дни и нощи?

Водния: През този период природата получава директно космическите сили.

Тогава небето е широко отворено и хората би трябвало да са се подготвили до такава степен, че през 12-те дни и 13-те нощи да не правят нищо, най-много само да медитират. Това би било най-доброто състояние. Но това е невъзможно в хода на един нормален човешки ден. През тези дни йерархиите се изявяват в света, винаги една йерархия през един ден или нощ. Затова те трябва да са 13.

Но нали има само 9 йерархии ангелски същества – как да разбираме това?

Водния: Минералното царство, растителното царство, животинското царство, хората и деветте йерархии ангели. Всъщност, над ангелските йерархии има още, но те са далеко и затова не участват.

И всяка ли от тези 13 йерархии има специална нощ?

Водния: Точно така. Нощта на 24 срещу 25 декември е нощта на минералното царство, защото Христос е пристигнал на земята. След това идва нощта на растенията, нощта на животните и т.н.

Има ли Новогодишният ден някакво специално значение?

Водния: Да, той е по средата на 12-те Свети дни и 13-те Свети нощи, а също така разделя годините. Това е много важен ден – денят за поглед назад към изтеклата година.

Трябва ли на този ден хората да обръщат поглед назад?

Водния: Определено.

Има ли Новогодишният ден значение за природата?

Водния: Само второстепенно. Природата не се обръща назад. За нея това не е необходимо!

Какво означава Богоявление?

Водния: Това е денят, в който се ражда второто Исусово дете, чиято история е разказана в Евангелието на Матей, но вие знаете това! Въпреки че за съжаление повечето човеци вече не го знаят. Това Исусово дете е бъдещият Исус.

„Ундини над водопад” – Г. Райш

Какво е значението на Богоявление за природата?

Водния: Същото както 25 декември. През нощта на 25 декември се ражда Исус, когото всички знаят, миналият Исус. Неговото раждане се описва в Евангелието на Лука. Хората всъщност трябва да празнуват Коледа на 6 януари. Защото сега по-важен е

Царския син. Ние убедихме нашите човеци (Верена и съпруга ѝ) да празнуват Коледа на 6 януари.

Какво са правили хората в миналото през 13-те Свети нощи и 12-те Свети дни? Каква е основната разлика с настоящето?

Сребърния: В миналите времена хората наистина чувстваха светостта на 13-те Свети нощи и знаеха, че те са тринайсет, а не дванайсет, което е погрешно. Светите нощи в днешно време просто вече не се спазват. В миналото всяка селянка и всеки трудец се знаеха, че има тринайсет Свети нощи и водейки се от чувствата си, поведението на всички беше различно – например, през този период не се переше. Днес, с изключение на двата коледни дни и Нова година вие се държите все едно че всички останали дни са напълно обикновени. Основната разлика с миналото е че днес светостта на Светите дни не се схваща.

Би било добре, ако днешните хора отново изживеят светостта на тези нощи и ги възприемат като свързани със съответния знак на зодиака, със съответния месец, с настроението и със съответните йерархии.

Можете да опитате като се освободите колкото е възможно повече от ежедневната суетня през 13-те Свети нощи и 12-те Свети дни. Разбира се, това е възможно само отчасти, защото животът ви на земята продължава. Но можете например да опитате това за някаква част от деня. През тези дни не трябва да предприемате никаква работа на борсата, да се подготвяте за сватба, да не започвате нищо свързано с бъдещето и да не се обвързвате с миналото. Трябва просто да присъствате (да бъдете будни) и да се опитате да

почувствате деня, нощта и съответните същества. През този период небето е отворено. Всички същества, марсовите същества, лунните същества и съществата от другите планети присъстват през този период.

Какво става, ако човек прави бизнес сделки през този период?

Сребърния: Тези сделки не са изпълнени със светлина. Те са обречени на неуспех. Във всеки случай, те нарушават космическите взаимоотношения.

Ти спомена за 13-ия знак на зодиака, Змиеносеца. Какво означава това?

Сребърния: Гледано от луната, това е нещо ново, което хората трябва да създадат.

На коя нощ принадлежи Змиеносеца, 13-ия знак на зодиака?

Сребърния: На новогодичната нощ.

Сециална ли е светлината през Адвента и Рождество?

Въздушния: Да, различна е, особено на Рождество. Въпреки че се започва още през Адвента, когато ангелите “долитат” близо до земята и носят със себе си небесната светлина.

В какъв смисъл светлината по това време е различна?

Въздушния: Тя е по-плътна. Може дори да се измери. Но за съжаление, почти няма човеци, които да се интересуват от качеството на светлината. По-голямата плътност на светлината може да се измери през Адвента.

Откъси от книгата „Природните духове и какво ни казват”

Превод от английски:

Диана Ботушарова

ПОКАНА ЗА КОЛЕДНА СРЕЩА В СТАРА ЗАГОРА

- 13.⁰⁰ Откриване на празника с Календара на Душата и рождественска музика.
13.⁰⁵ Приветствие към присъстващите.
13.¹⁰ Рождественският празник като част от последователното служение

- ние в божествения храм на Кръговрата на годината.
14.⁰⁰ Концерт на пиано: зимни песни.
14.¹⁵ Музикално-поетична композиция: „Творяща мъдрост и Любов”.
14.³⁰ Кафе пауза.
15.⁰⁰ Популярни коледни песни – из-

- пълнение на китара и пиано.
15.³⁰ Разговор в кръг за Рождество, Светите нощи и срещата с Пазача на Прага.
17.⁰⁰ Край на срещата.

АНТРОПОСОФСКИ ГРУПИ

ВАРНА

Антропософска група
„Михаилова ковачница“
 Радослава Ангелова
 тел. 0878 478 638

ПЛЕВЕН

Антропософска група **„Светилник“**
 Галина Трифонова
 тел. (064) 840 564; 0888 632 206

СОФИЯ

Група **„Михаил“**
 Лалка Фингарова, тел. (02) 868 99 49;
 0888 263 741

Работа с биография, социална и
 художествена терапия
 Светла Бисерова, тел. (02) 988 01 78

Антропософски кръг **„Аристотел“**
 Доц. д-р Иванка Кирова,
 тел. (02) 831 78 74

Група **„Рудолф Щайнер“**
 Александър Бояджиев
 тел. 0888 406 095

Група **„Ариадна“**
 Диана Ботушарова
 тел. (02) 840 76 43; 0889 345 730

Група за слово и драма
„Мари Щайнер“
 Богдана Вулъпе
 тел. (02) 983 18 68; 0877 836 822

Група **„Космософия“**
 Лиана Антонова, тел. (02) 856 67 35

Група **„София“**
 Васил Назъров, тел. 0878 817 417

Курс по антропософска социална
 арт-терапия
 Провежда се в София, но е насочен
 към хора от провинцията.
 За връзка: Снежана Бечева
 snezana2004@abv.bg и Вихра Кала-
 пишева vihrakala@abv.bg. Телефони:
 Снежана 0887 049 946 и Вихра 0887
 152 335.

СТАРА ЗАГОРА

Група **„Антропос-София“**
 Дора Петрова, тел. (042) 643 500

Група **„Рудолф Щайнер“**

Георги Акабалиев, тел. 0878 398 509

Група за начинаещи
 Иглика Ангелова и Йордан Димитров
 тел. 0885 910 339; 0885 059 789

Група **„Клуб на родителите“**
 Иглика Ангелова, тел. 0897 657 298,

Социална художествена терапия
 (арт-терапия) Дочка Колева,
 тел. (042) 621 330; 0886 824 715

ТЪРГОВИЩЕ

Група по лечебна педагогика
 Константин Адамов
 тел.: (0601) 811 07; (0899) 609 516

ЯМБОЛ

Група **„Светлина“**
 д-р Ива Манева, тел. 0887 179 057

**ФОНД за НАБИРАНЕ на
 СРЕДСТВА**
 за закупуване на
 Антропософски дом
 в София (към АОб)

Дарителски сметки:
 BGL BG24UNCR76301075590031
 USD BG10UNCR76301175509595
 EUR BG07UNCR76301475508630

Всички суми преведени по тези сметки
 както от физически, така и от юри-
 дически лица, подлежат на данъчни
 облекчения.

Текуща наличност: 2130 лв.

За контакти:

Георги Акабалиев – 0878 398 509
 Александър Бояджиев – 0888 406 095
БЛАГОДАРИМ !

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Диана Ботушарова
 Веселина Велкова
 Светлана Желева
 Георги Акабалиев
 Тел: (02) 840 7643; 0879 923 866
 e-mail: vestnik@aobg.org
 уебсайт: www.aobg.org

Отговорност за съдържанието
 на публикуваните материали носят
 единствено техните автори.

Нека светлината в аза
 през Рождество,
 в дълбоката зимна нощ,
 да стопли и озари
 елементалните същества
 в дълбините на земята,
 които жадуват
 за човешка любов.

Герхард Райш

ЧНГ 2013

Годината на Змията настъпва на 10 февруари 2013 г. и ще продължи до 31 януари 2014 г. Космически елемент на годината – вода, цвят – черен. На годината на Змията съответстват цветовете черно, синьо и зелено. Стихия е водата, която символизира подвижност, динамика и промяна. Талисман на 2013 година е Черната водна Змия.

Черният цвят представлява Космосът, полярната нощ, това е цветът на дълбоките води. Черната Змия носи на хората неочаквани промени, нестабилност и промяна. Поради тази причина трябва да бъде планирана отрано и правилно да се преценят бъдещите действия. Трябва да бъдем по-внимателни и наблюдателни, съветват астролозите...

**С най-добри пожелания
 за Новата 2013 година
 от екипа на
 „Антропософски вест“**